

yeryüzü bir bütündür bölünemez

Ahali

Kasım 2008 yılı:1 - sayı:7 aylık haber fikir yorum gazetesi 2,5 YTL

proudhon

Rezaletin Bedeli

Küresel finans şirketleri battı. Bizim asıl sorunumuz şirketlerin "batışına" yahut "kurtarılışına" müdahale eden devletlerle değildir. Bizim yegâne sorunumuz ahalinin devlete sunduğu toplumsal biatladır;

Bu belge 1 yıldır sağdan soldan duyduklarınızın temize çekilmiş hali değildir. Çünkü duyduklarınız temiz değildir. **Bu belge** kapitalizmin yaşadığı **tarihi** bunalımla ve peygamber marksın haklı çıkıp çıkmadığıyla ilgilenmeyip, kapitalist tarihin bunalım tespitini de tarihsel bir görev olarak görmemektedir. **Devamlı**, bu belge kapitalizme devletin -yahut tam tersi- müdahaleyle hiç mi hiç ilgilenmez. Çünkü değneğin iki ucuyla değil, bizzat kendisiyle ilgilidir. **Ekle-yerek**, bahsi geçen müdahaleyi de kudurmuş kapitalist akilların zıvaladığı gibi otoriter sosyalizmle alakalandırmaz. Alakasını kapitalizme, sorununu biat edene ve edilene yöneltir. Aç gözlülere lanet ederken yanınızda bu belge de olsun. Anladınız değil mi? Kalan bütün kozlarımızla gösteriyoruz size memnuniyetimizi. Kapitalistlerin batan her şirketinde yüreklerimi-

zin yağı erimekte, her şirket batışında memnuniyetimiz artmakta. Aynı zamanda da **Vicdanlığın** duyduğu endişeyi, öfkelenmesi gereken **yoksulluğa** hatırlatmak **bu belge** için elzemdir.

Sorun

Olay kısaca şudur. Küresel finans şirketleri battı. Devlet ise bu küresel kuduruklardan bazılarına "sefkatli" elini uzatarak batmalarını çimdilik durdurdu. Bizim asıl sorunumuz şirketlerin "batışına" yahut "kurtarılışına" müdahale eden devletlerle değildir. Bizim yegâne sorunumuz ahalinin devlete sunduğu toplumsal biatladır, ceberrut devletlerin gıyabında varlığını sürdüren kuduruk şirketlerdir. **Ekle-yerek**, devlet felsefesinin bir zorunluluk gibi sunulmasına itirazımız açık ve serttir. Ne devletler vargeçilmezdir, ne de şirketler daimidir. **Zamandan mekândan bağışsız** iki ezeli dost her daim bir olmak zorundadır. Devletleşen şirketler ve

sf.3→

1929 Büyük Bana lında bir kadın. Kapitalizm bu kadınlar için birer...

Karakafalar ve Karaçocuklar için

Akkafalar Kavmi'nin Ortaziya'dan bir kısırak başı gibi Kanadolu'ya sokun emesinden binlerce yıl sonra... Yarımada'nın tarihini, bir deste kurumegedençöp gibi kuran eyülünseksen dabbesinin sonrası... küfür gibi kan boşalan ağızlarındaki, azı dişlerini kör kılıçlarla bileyen katiller yürütüyor kervanı... Ürüyor itler: Namları yürüsün diye omuz üzerinde baş komayan katiller... Çubuk ve yıldız üzerine giydikleri, haki fistanın altına mahremlelerinden zulüm sıçan, katırtınlı uykusuz katiller... Kanadolu'nun Analarına; kankuzlu ölümler beğendiren, o anaların kınalı kuzularına, aktütün'den karanfil cigara içmeyi çok gören yarısı irinli **omuzu** yıldızlı katiller...

Gördünüz mü? Dağları un etti mazlum'un gürzü. Tütünün akını zehir etti sana... Akkafalı KENERALLER, sizler; Asi ve devletsizlere, Karakafalar halkının çatışız gökyüzüne, bir kâbus gibi çökmüşken, ilelebet uykusuzsunuz...

Payidar mı? Asla!

Karakafalı tüysüz çocukların canına kastettiğiniz sürece, o çocukların kuşğındaki piştov tabancaya yenileceksiniz...

Katiller...

Kâbus kâbusu çağırır. Sen kâbus gördürürsen, görürsün: Bak Akkafala! Korkun miskindir. Durur tarihin boşluğunda.

Bak Karakafa: öfken mihenktir... Akar tarihin suyunda.

sf.2→

katiller hep "erkek"

Ölüme Tanıklık

Tüm duyuları yerinden eden açıklıktaki bu şiddet, bu herkesi ama asıl kendimizi hor görme, bu kör küfür bizim. Dört nala gidiyoruz cehennem dibine.

Dilek İnce 10 Kasım pazartesi akşamı 21: 20'de Etlik'te, Kazıkçı Bostanlığı olarak da bilinen terk edilmiş alanda uğradığı pompalı tüfek saldırısı sonucu öldü. Olay yeri ilk incelemesini yapan polis, **yakın mesafeden** kafasına ateş edildiğini rapor

etti. Dilek İnce bir transseksüel ve ne o ne de diğer trans bireyler ilk defa saldırıya uğruyordu. Arabasında otururken saldırıya uğrayan Dilek'in üzerinde bu devletin ona verdiği **pembe nüfus cüzdanı** vardı. Bunun evvelindeki ölümlerle sonuçlanan saldırıların listesi uzun, ama

bu ateşli bir silahla işlenen ilk transseksüel cinayeti. Son yılların en örgütlü ve sistematik saldırılarından biri, iki yıl kadar önce Eryaman bölgesinde yaşayan travesti ve transseksüellere yönelikti. Travesti ve transseksüeller aylarca sokakta arabayla kovalandılar,

Sf.9→

Kuduruk Kapitalistler...
Daatma GENDİNİ
sf.3

Şiddet Ve Direniş
Gökhan KORKUSUZ
sf.7

Savaşa Karşı Şak Şak
Abdülkadir ÇİÇEK
sf.9

Bir Anti-Psikiyatri...
Arıza Keçiler
sf.10

Okul Yazısı
Tamer ŞATIR
sf.11

Ahmet Karayel/Roportaj
Yort Savul
sf.12

Kot Taşlama İşçileri...

Haziran ayının başlarından itibaren kot taşlama işçileri için, özel bir çalışma yapılması gerekliliği sonucuna varıldı ve hemen hastalanan eski çalışanlara ulaşmak için çeşitli mahallelere dağıldık. Kısa bir sürede bu durumda olan bir çok işçi-hasta arkadaşla ulaştık, onlarla tanıştık, evlerine misafir olduk, dertlerini dinledik ve birlikte neler yapabileceğimizi konuştuk. Ama günler geçip bu arkadaşlarımızla ilişkilerimiz ilerledikçe konunun dipsiz bir kuyul olduğunu fark etmeye başladık.

Gerçekten yoksul ve çaresiz insanların para kazanmak için bir şekilde bulaştıkları bu kot taşlama işi, her şeyin başlangıcı olmuş. Hastalandıklarını ise çok daha sonra fark etmişler ve çeşitli hastanelere kontrole gitmişler. Doktorların ilk tanısı genelde; belirtileri silikozise çok benzeyen verem veya diğer akciğer hastalıkları olmuş. Çünkü o ana dek madenci hastalığı olarak bilinen silikozisin tekstil sektöründeki işçilerde de olabileceği hiç akla gelmemiş.

sf.4→

Bu yemekhane de işgal var!

Ankara Üniversitesi'nde yemek hizmeti veren taşeron Tadal şirketine bağlı işçilerin 3 aylık maaşlarını alamamaları, 11 işçinin işten çıkartılması ve bazı işçilerin bezdirilmek amaçlı sürgüne yollanmaları üzerine, Üniversite'ye bağlı fakülteler genelinde bir boykot başlatıldı. Öğrenciler tarafından düzenlenen boykot, üniversite rektörlüğünün işçilere haklarını geri alacakları yönünde verdiği sözle sona erdirildi. Verdiği sözlerin hiçbirini yerine getirmeyen rektörlük yüzünden kırılan boykottan sonra yemekhanelerde grev başlatıldı.

Tamamı sf.5→

Köln Sokaklarında 2 Gün

Polisten bıktığımızdan ve kızgınlığımız, polisin kafalarında şişeler patlayarak, taşlar atılarak cevap buluyor. Saatlerce bizi oyalamış ve bizlerle adeta dalga geçmişlerdi. Polislerle itişmeler başlıyor. Arkadaşlarımıza haber veriyoruz "Polisin çemberi içindeyiz. Avukatlar hemen devreye girsin" İğrenç bir biçimde yüzlerce polis ve polis araçları ile yollar tutulmuş. Çıkma şansımız yok. 200 kişi "Polise taş, şişe ve saldırıda bulunmaktan" tutuklanıyoruz.

Tamamı sf.8→

Obama Anarşistler için ne ifade ediyor

Obama'nın iktidara yükselme sinin en açık yönlerinden biri elbette ki onun ırkıdır. Amerikan toplumunda çift ırklı bir "siyah adam" olarak Obama politik bir ayrıklılıktır. Obama'nın "siyahı" olmasının siyasetinin geleneksel olarak ezilmiş olan siyahı toplulukları nasıl etkileyeceği konusunda her hangi bir kanıt olmadığına işaret ederken, hem beyazlar hem de renkli insanların gördüğü gibi ırkının fark edilir öneminin ABD'li ırk ilişkilerinde gerçek ve elle tutulur bir etkisi olacağını düşünüyorum.

Tamamı sf.11→

Yeterince okuduk, şimdi kapitalizmin canına okumanın zamanıdır...

"tankları parçalamadıkça özgürlük yok"

Beyazıt meydanında İstanbul Ahali İstanbul Üniversitesi ana kapısı önüne tank bırakırken, Ankara Anarşi İniyatif, YÖK'ün 27. kuruluş yıldönümünde Dil ve Tarih Coğrafya Fakültesi orta bahçesinde başka bir 6 Kasım eylemi düzenliyordu. Eylem takviminin sıradan bir günü halini aldığı açık olan 6 Kasım öncesi, anarşistler değişik şehirlerde eylem platformlarından çağrı aldılar. Bu davetlere icabet de edildi, sadece düzenlenecek basın açıklamalarında bulunup sloganlarla itiraz dile getirmek yerine, daha doğrudan eylemlerle zihin programlama merkezlerinin sistem içi işlevlerini yerinde ışık düşürmek ve kapitalizmin sürdürülebilir kılınmasındaki rollerinin teşhiri tercih edildi.

'Efendisiz Bir Dünya İçin İsyan Devrim Anarşi' pankartıyla selamlanan güneşli bir kasım öğle vaktinde zombi maskeli ve kara önlüklü anarşistler bahçede ve binada bildiri dağıtarak başlattıkları propagandayı teatral ve sözlü biçimlerde sürdürdüler. Aralıklarla alkışlı destek alan eylem kara önlüğün ateşe verilmesiyle sonlandı.

Yüreğimizde bir dünya taşıdığımızı aklımızdan çıkarmadan giriştiğimiz her eylem, anarşistlerin bulundukları her alanda otoritenin tüm aygıtlarını tam cepheden karşılayacak, bu insan-yiyici düzenin sonunu arzulayan başkaldırıyı organize edecek argümanlara sahip olduğunu yeniden gösteriyor. Geriye kalan, mücadeleyi düş dilinden şimdinin ve buradan diline tercüme etmek ve en az yaşamlarımız kadar değer vereceğimiz hareket ilkelerini var etmektir. Utanıp sıkılmadan, asla mahcup olmadan kederde, tasada ve kıvançta birbirine sonuna dek yabancılaştırılmış kalabalıkların bulunduğu bu sahipsizliği sahipsizlik olmaktan çıkarmaya gönüllü olmaktadır.

Geriyeye kalan devrimdir.

6 Kasım'da DTCF bahçesinde okuduğumuz bildiri

Taşa, Duvara, Göze ve Kulağa Çarpırsın Diyerek...

Okul diye haftada beş gün doldurup boşalttığımız bu taş binalar nedir? Hocam diye seslendirdiğimiz, farklı unvanlar alan, yeni gelen, yeni emekli olan ya da hiç değişmeyen kişiler kimlerdir? Kederde, tasada ve kıvançta birbirine sonuna dek yabancılaştırılmış bir kalabalığın her gün gelip bulunduğu bu sahipsizlik nedir? Çıplak, mülksüz ve borçsuz doğduğumuz günü hatırlayamayan bizler resmi tezlerin hayat bulduğu, tarihin ve dilin bu torna tezgahında ne öğrenmeye çalışıyoruz?

Doğduğumuz dünyada devir sıyrılmanın devriydi, büyüdüğümüz yıllarda sıyrılma becerisini kazanmamız için kursa gittik. Belki işe yarar da geberme sırası geldiğinde aradan sıyrılma şansı yakalanmaz. Makbul, muteber vatandaş kalabilmek, daha fazlasını kazanabilmek, biriktirmek, asla kaybetmemek, en alta kalmamak için ellerinden geleni yaparken yaşlandı ana babalarımız. Borç yaparak bize sunduklarını borçlandık onlara. Tembiledikleri şeylerle hiç değişmedi.

En ufak tefek olanımız bile önlük giymeyecek kadar büyüdü artık. Kalıplar esnedi, terbiye ve efendilik gibi şekildikler giderek önemsizleşti, ama bu gibi ıvrırılar asla bizim devrimimiz olmadı. Birtrend, stil olarak kabul edilen, birtarz olarak satın alınan perakende özgürlük, sisteme ilk itirazında buhar olacak. Senden alınacak. Sistemin sana ve diğerlerine, genç olanlara ve ihtiyarlamışlara yönelttiği kaba tehdit budur.

Zorun derecesi yaşamın boyunca kademeli ya da ani biçimlerde artırılır. Senin ve senden başka herkesin yaşamlarının bu biçimde bayağılaştırılmasına, toplu biçimde hor görülmenize kulak asmadığınız sürece, yeteneklerini ve ömrünü kapitalist kölelik düzeninin kutsal piyasasında bir kariyere dönüştürme şansınız bulup bulabileceğin. İtaat etmek, hayırsever kapitalizmin sana reva gördüğü bu aşağılamayı, senin de kendine uygun görmeye başlaman ve daha az rahatsızlık duymaya çabalayıp durmandır.

Ankara Anarşi İniyatif

kara, taş da duvarı da güzelleştiriyor bazen

Hüseyin, seneye gelme

Ahali - 6 Ekim günü Ankara Üniversitesi'nin açılışı nedeniyle Dil ve Tarih Coğrafya Fakültesi'nin davetlisi olarak katılan Eğitim Bakanı Hüseyin Çelik'in konuşması salonunda bulunan anarşistler ve diğer gruplar tarafından bölündü. Anarşistler bu esnada "Yaşamın her alanında olduğu gibi iktidarların yalanlarını burada da dinlemeyeceğiz. Bütün devletler katildir, AKP'de katil bir devletin icracısıdır." diyerek programı sabote ettiler.

DTCF

Afişler 100 yıl

Ahali - Son zamanlarda üniversitelerde sırası ve devrimci çalışmalara yapılan saldırılardan Hacettepe Üniversitesi Beytepe Kampüsü de açıldığı gün nasibini almıştı. İlk günden muhalif tavır nabızını ölçen güvenlik ve jandarma karşılaştıklan tutum ve direniş doğrultusunda bu yılki stratejilerini belirleyeceklerdi. Jandarmadan gerekçesi hırsızlık binasında yeni başlayan öğrencilerin sırası dergi ve bültenlerde karışıp türk memesiydi. Muhalif yapıların kendi kafalarında yarattığı algıdan türk müs olmaları ki, öğrencilerin de aynı hissiyatla yaklaşacaklarını düşündüler. Bazı grupların bu gerekçeyi haklı bulup jandarmayla uzlaşmaları da kendi meşruyetlerine olan inancını değiştirir eder bir sonuç verdi.

Eğitim bağladığı günün Sabahı yaşananların ardından kütüphanenin önünde karşılaştıkları Ahali Gazetesi standı öğrencilerden verdiği destekle kaldırıma taşındı. Sonraki gün Ahali Gazetesi standı olayın çıktığı hırsızlık binasına taşındı. Ancak o gün de ne özel güvenlik birimine de jandarma yaklaşılmıştı. İçinde bulduğumuz hafta başında ise rektörlük öğrencilerin üniversitede çalışma yapmasını engellemek için "dahice" bir çözüm buldu: İzinsiz afiş asan öğrencilere 100 yıl ceza kesiyordı. Konversiyon temiz çocuklarla, küçük çantalı harım kızların, sivil toplumcu elyüzü düğün, iznili izahlı afişlerime değil, bize kesiyordı bu ceza.

Alınlar!

Beytepe

40 yıl sonra yeniden "DEVİRİM"

Ahali - 10 Ekim Cuma günü OD Tü öğrencileri, Üniversite stadyumunun tribününde yazan dev "DEVİRİM" yazısını 1968'den sonra ilk defa yenilediler. "Bir takım" kişilerce silinmeye çalışılan "DEVİRİM" yazılması yeniden yazıldı. Saat 12,30 da hazırlık binasından başlayan yürüyüş stadyuma yazının hep birlikte yazılmasıyla son buldu. Anarşistler "devrim yapılmaz satın alınmaz ya ruhumuzda ya da hiçbir yerde" sloganlarıyla yürüyüş de yerlerini aldılar. Yürüyüş 1000 yakın kişi katıldı. İlk fırcı darbesini ise 1968'de yazıyı yazanlardan Mete Ertek'in gerçekleştirdi.

OD Tü

"Örgütlü Bir Halk Darbelenemez"

Ahali - 12 Eylül askeri darbesini protesto etmek amacıyla 14 Eylül günü Kadıköy'deydik. 60 kişilik kortejimle, kara bayraklarımızla, "Anarşi Darbelenemez" yazılı pankartımızla miting alanında yerimizi aldık. 12 Eylül'de yürekleri parçalanmış gibi, parçaladık tanklarını. 12 Eylül işkenceydi, zulümdü, ölümdü. Bizlerde sloganlarımızı da haykırarak bunu yapanlara karşı. "Devlet yaparsa katliam yapar", "Örgütlü bir halk darbelenemez" "Katil devlet, yıkacağı elbet", "Darbeyeye anarşi, devlete isyan" sloganları ile arama noktasına kadar ulaştık. Arama noktasına ulaştığımızda önümüzde alana giren grupla polis arasında gerginlik başladı. Anarşistlerin müdahalesiyle gerginlik çatismaya döndü. Polis arama noktasını terk ederek Kadıköy iskelesine doğru kaçmaya başladı. Bu sırada polis barikatları boğaz sularına doğru yol aldı. Çok sayıda polisin yaralandığı eylem, tertip komitesinin sükunet çağrısıyla birlik de konserlerde devam etti.

İstanbul

41 ←

Yarın kara çocuklar büyüyecek. Unutma yarattığın kabus, göreceğin kabusu çağırır. Yere çıplak ayakla basmak isteyen kara çocukların burnundan ateş soluyan öfkesi kabusun olur! Yaratan bir yıkımdır vaat ettikleri.

Senin zulmün yazılmaz. Ama onun öfkesinin yakıcılığını, kendini bilen her heredit; mutlaka yazar. O yazmazsa kara çocuklar yazar.

Kara çocuklar büyüyecekler... Yerin aşkın yüzüne okunacak, yüreklerinde her bir gün büyüyen o harika dünya... Bu isyan, o yerin yüzünde, kaldırımlarında, bozuk coğrafyasında sürüyor... Zulmün var ettikçe sen, isyanın var edecek kara çocuklar. Yerim Yüzü Siya Evine...

Üç yanı denizlerle, dört yanın düşmanlarla çevrili yarımada'da "Harita'nın orta yeri kan"...

Kara çocuklar kendi bayraklarını da, senin haritanı da yakacak...

AHALİ

Aylık Haber Fikir Yorum Gazetesi Yerel Süreli Yayın
KASIM 2008, Sayı 7

Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Cemil Cahit Selimoğlu

İletişim Adresi: Mithatpaşa Caddesi 30A/29 Yenisehir/Ankara Tel: (312) 434 47 54 ahaliyayini@gmail.com
Basılılığı Yer:Hermes Basımevi - K. Karabekir Cd. 39/18 İktisat / ANK. Basım Tarihi:28.09.2008 - Baskı Adedi:500
ISSN 1308 0431

MARKS TA HAYAT VAR. SU BULUNMUŞ..

Gerçek

Ahali / Yavuz Belge

← sf 1 şirketleşen devletler, bu birliğin denklemleridir. **Dikkat kesilin;** elimizde bu birlik-teliği ispatlayacak ciddi "belgelerin" olduğunu gururlu olduğu kadar vakur bir suretle ve parçalanmayı göze almış yüzlerin ifadesiyle sunuyorum.

Alaka

Alakamız, **zenginlerin ve yoksulların** kapitalizminin suçlusu yakalanmışlığının açık kanıtı olan 850 milyar dolar şirketlerin **bekası** için görünür kırpmadan harcarken **tebaasına** büyük bir kazık atan **birleşik devletler** ile bu kazığı sonuna kadar hak eden onun **tebaasıdır**. Ve şunu unutmamak gerekir. Butün devletler zamandan mekândan bağımsızdır ve her zaman tebaasına kazık atar. Birleşik devletler ise kudurmuş şirketleri kurtarmak pahasına kapitalistin yoksullaşmasını tüm yoksullara yaydı. Böylece kapitalist varlığından, devlet de itibarından pek bir şey kaybetmedi. Unutmamak gerekir, kapitalist zamanda ne kadar ortaklaşmak isterse, karda da bir o kadar özelleşmek ister. İşte bu eylemi de yapmasını sağlayan ulvi güçlerden en âlâsı ise devletin ta kendisidir. İşte böyle rezil bir ilişkiiden bahsediyoruz aslında.

İzah

Gider ve gelir arasındaki uyumsuzluk arttıkça, yani gideri yükselirken geliri azalan, 1000 kişinin istihdamını sağladığını göğüsünü gere gere sağda solda anlatan kapitalist, bu zararı yaymak için ilk önce 500 kişiye iştin atar. Böylelikle artık 500 kişinin istihdamıyla övünür. Yani zararını toplum-sallaşarak karından vazeğmez. Ağlar, devletinden yardım ister. "Zor durumdayım kredi verin bana" der. Kamuyu oluştururken hiç zorlanmaz. Çünkü en büyük kamuyu araçlarına da (medya) sahiptir aslında. Kamuyu **güvenoyu** aldıktan sonra bir 200 kişi daha iştin çıkartır. Artık kapitalistin kârı 700 kişinin iştin çıkarılmasıyla tekrar eski oranına gelmiştir. Daha sonra kapitalist "tasarruf" tedbirlerini arttırır. Kalan 300 kişinin, tarihi mücadelelerle kazanılan çeşitli haklarına gözünü iliktir. Gözünün ise **oyulmasından** hiç korkmaz. **Bakın,** gayet açık değil mi? Kapitalist hiç bir zaman karından vazeğmez. 700 kişiye iştin çıkaran kapitalist artık 700 kişilik daha yemektedir. Kapitalistin giderindeki artış gelirindeki düşüş ciddi anlamda kapitalistin kârına zarar getirmez. Çünkü ikisine de sınırsız müdahale hakkı vardır. Ve bu hak devletin koyduğu yasalarla güvence altına alınmıştır. Giderleri sınırsız kusamak kendi kârını koruyabilir ve hatta biraz akıllıysa -ki kapitalist akıl kurmazlıktır- bu durumdan kar bile elde edebilir. Kapitalist üretim sürecinde kapitalist kendisini **hiç** korumak ve süreci böyle devam ettirebilmektedir. Kurnaz aklın kriziyle...

Keserin sapi

Üretimle bu şekilde kurnazca oyna-

yan kapitalist aynı zamanda parayla da oynar. Fakat bu sefer kapitalizmin parayla oynaması mürterine biraz pahalıya patladı. Alacaklarını tahsil etmesi için devletin icazetine mecbur kalan kapitalist sonunda devletin yardımıyla kurtuldu -şimdilik-. Burada kapitalistin 3 kuruş daha fazla kazanmasından bahsetmiyoruz. El koyduğu değerlerin bizim 7 ceddimizin, sizin 7 sülalenizin, bu gazetenin kira ödediği bürosunun bulunduğu işhanının **sahiplerinin sahiplerini** de satın alabilecek bir

kaygısıyla büyük finansal sektörleri "**kandırıldığını**" zanneden ve aslında bu oyunun bir parçası haline gelen **birleşik devletler ahalisi**. Onlar da aldıkları evlerin üzerine bardak bardak, şişe şişe soğuk su içsinler.

Bir kez daha

Olanış. Bu zihni eveller, paradan para kazanma işini öyle abarttılar ki. Birbirlerini gömmek pahasına uydurdukları **finansal enstrümanlar** kâfil oldukları malların değerini fersah fersah aşınca hiç olmamış olan parayı yok ettiler. Şöyle ki; mortgage ismini duymayanın kaldığından anormal derecede emin olduğumuz için açıklayalım. Değişken faizlerle uzun dönemlerde borçlandırılan tüketicilerin (ki uzun dönem derken hakikaten uzun 30-40 yıl) aldıkları malın (konutun) ekonomiyi kazandırılması uğrunda değerli kağıt haline getirilmesinin (ipoteke), yani, finans enstrümanı olmasının kendi çıkarlarına uygun olduğunu zannedecek kadar akılları vardı. Ama öyleymiş. Tabii ki hayır. Şöyle açıklayalım. Yaşadığınız mahalleyi düşünün. Mahalledeki evlerin değeri 100 milyar dolar olsun. Şimdi orada bir stok var, ev stok. Koca koca taş yığınları duruyor yerinde öylece. Kapitalist ekonomiyi hiçbir katkısı olmadan yatıyor.

servet olduğundan bahsediyoruz. **AIG** isimli sigorta şirketi alacaklarını tahsil edemediği için ağlayarak sızlayarak kendini helak etti. İmdadına Birleşik Devletler yetiştirdi ve kurtarıldı-şimdilik-. Birleşik devletlerin bir başka yalanla, demokrasi yalanıyla "**kurtarıldığını**" iddia ettiği İnk Halkının haline bakarak şirketinde aynı halin takinacağını sanmayın. İlgalle kapitalizm tabii ki alakalı ama kurtarma operasyonları arasında ciddi farklılıklar var. Görünen köy kılavuz istemez.

Açgözlüler

Finans sektörü zor ayakta durmakta. Bazı "**uzman**" görüşlere göre kapitalizmin bu kadar zorlanmasından tek bir nedeni var. Açgözlülük. Gözüne kar hırsı bürünen bir kapitalist bu korku filminin baş aktörüdür. Ve ciddi ciddi tehliktedir. Finans sektörü reel sektörden biraz daha bağımsız ele alındıkça ortaya ilginç sonuçlar çıkabilir. Yazdandan beri su üstünde kalabilen finans sektörü üzerindeki yükünü arttırdıkça batmaya başladı. Bunun birçok sebebi vardı. Ama en önemlisi, süyen kaldırma kuvveti kudretli kapitalist yükü kaldıramadı. İflas ettiler. **850 milyar** dolarlık devlet müdahalesi **3,5 trilyon** dolarlık yükü kaldırmakta bakalım ne kadar etkili olacak. 3,5 trilyon dolar yok oldu. Yani bu memleket bütçesinin 9 katı yok oldu, birleşik devletlerde bu bütçenin 3 katı kadar bir yardımla bu çokluğu durdurmak istediler. Peki, durdurdular mı? Şimdilik. Peki, finans gemisi batmaya devam ediyor mu? Kesinlikle... Bizi ilgilendirmeyen bu durum hakkında bir temennimizin olmasının bir faydası var mı? Daha da beter olmalarını kim istemez. Hatta istemeyen varsa aranızda kapatsın bu sayfayı ve bir daha görüşmeyelim mümkünse. Ve onlar, **malik** olma

rezervleri bu para bile etmiyor. Ya da çevre rezervlere odaklanırlar. Uzmanların sevdikleri bir laf. Merkez çevre ilişkisi. Merkez birleşik devletler çevre ise yeni akım sömürgeler. Sömürgelere yayılabilir. Ya da en mantıklısı bu gibi görüyor. Vergilerle millletin tepesine binecekler. **Tek partili sistemle yönetilen aşırı demokrat feci liberal** birleşik devletlerde başa kimin geleceğinin bir önemi olmamasına rağmen **obamanın** finansal kriz döneminde pophohlanması ve seçimi kazanması bir tesadüftün çok daha öte şeyleri anlatıyor olabilir. Artırmayı düşündüğü -ki zenginlerin sirtına yüklemeyi hedeflediğini söylüyor- ilk olarak bazı iyi fikirler getirebilir insanın aklına, oysa ki kapitalizmin sürekli yenilik ve değişimle ve bu kızlarla kendi varlığını sürdürüyor olması kapitalizmin ne kadar yenilikçi olduğunu değil ne kadar tutarsız bir ekonomik yapıya olduğunu bir ispatıdır. **Açgözlülük ideolojisi ve kar için üretim zenginler için tüketim** olan bir ekonomi olan kapitalizm, bazı kapitalist uzmanlara ve bazı Marksist iktisatçılara göre kendini yenilemekte. Bravo böyle zekice bir tespit devletin varlığına mahkûm olan iki ana akımdan başkasından gelemezdi. Aralarında ki en meşhur tartışma Marks haklı mı haksız mı? Size bir sır verelim mi. Aklın olanın hakkı bir defada verilmez. Milyonlar ölmeden anlaşılmaz. Açlık ve yoksulluk. 21 yüzyılın salgını. İşte 21 yüzyılda aklı olan bir hak, 19 yüzyılda haklı olan bir akıldan çok daha önem taşımaktadır. Zira hayat da yajam da bizimdir.

• **Dünyada 800 milyondan fazla kişi kronik olarak açlık çekiyor. Kriz dönemlerinde kapitalist zararın toplumsallaşması üzerinden bu rakamlar ikiye hatta üçle çarpılarak karşımıza çıkmaktadır.**
• **Her beş saniyede bir çocuk açlığa bağlı nedenlerle hayatını kaybediyor. Finansal kriz zamanı mekânı daraltacak. Beş saniye olacak bir saniye. Bir çocuk olacak beş çocuk.**
• **Günde 25 bin kişi açlığa bağlı sorunlar nedeniyle hayatını kaybediyor.**
• **Savaşlarda ölenlerden çok daha fazla sayıda insan açlığa bağlı sorunlar nedeniyle hayatını kaybediyor.**
• **Açlığa bağlı nedenlerden dolayı hayatını kaybedenlerin sayısı, AIDS, tüberküloz ve sıtmanın toplamı kadar fazla.**
• **Dünyada açlığa bağlı olarak ölümlerin ancak %10'u savaş ve kıtlığa bağlı açlık vakalarından kaynaklanırken, önemli bir kısmı kronik açlık nedeniyle gerçekleşiyor.**
• **Bu demek ki kaybedecek bir şey yok. Gözümüzü açalım, dikkat kesilelim ve hakkımız aklımızdan gelsin.**
• **Dünyada 854 milyon yetersiz beslenmekte olan insan var. Bunların 820 milyonu gelişmekte olan ülkelerde, 25 milyonu geçiş ülkelerinde, dokuz milyonu da sanayi ülkelerinde bulunuyor. Peki, bizim memleket bunlardan hangisi? Ve bu önemli mi?**
• **Söyleyelim. Hiç önemli değil. Bizim hemşerilerimiz 854 milyon yetersiz beslenen, açlıktan ölen 9 milyon insan ve beş saniyede bir ölen çocuklardır. PEKİ HEMŞERİM, SENİN MEMLEKET NERE?**

DAATMA GENDİNİ BİTİR ŞU KRİZİ

Kuduruk Kapitalistler Güncesi

DHL: DHL'in sahibi Alman Posta İdaresi (Deutsche Post), ABD'deki DHL ekspres postacılık hizmetinde çalışan 9 bin 500 kişinin işine son verileceğini açıkladı. -Yatmaz 50.000 kişi bekliyoruz. Biraz daha gayret edin.

GENERAL MOTORS: Zor durumda olduğu bilinen GM ile ilgili iflas söylentileri iyice arttı. Şirketin hisseleri dün yüzde 23 daha değer yitirerek 1949 yılından bu yana en düşük seviyeye geriledi. Dünya devi GM'in piyasa değeri de 2 milyar dolara kadar düştü. -Saniyacarsa talibim. Benim 2 milyon liram var eski parayla. Yatmaz mı, olma mı?

STARBUCKS: Amerikalı tüketicilerin harcamalarındaki düşüş Starbucks'ta vurdu. Dünyanın en büyük kahve zinciri olan Starbucks'ın işletme gelirleri geçtiğimiz yılın aynı dönemine göre yarıdan fazla azaldı. Starbucks hisselerinde son 1 yıl içerisinde görülen kayıp yüzde 50'yi aştı. -Bu kuduruklar CNT il bir çalışanı işten çıkarmamış zaten. Paşa kahvesi burundan geliyor herhalde.

CIRCUIT CITY: ABD'nin en büyük ikinci tüketici elektronik perakende zinciri Circuit City iflasını istedi. Dev zinciri bu karara gerekçe olarak da tedarikçiden gelen kâh kredi partıları ile Best Buy Co, Wal-Mart gibi rakiplerine kapırdığı pazar payını gösterdi. -Valla bunları tanımıyorum. Pazarda patıcıları kaç acaaba?

GOLDMAN SACHS: Japonya'da yatırımların bank açılış bölümünde çalışanların yüzde 10'unu işten çıkartacağı söyleniyor. -Herkesin çıkardığı kendine...

EMIRATES: Ortadoğu'nun en büyük uçak şirketi olan Emirates, net kârının yüzde 88 oranında düştüğünü duyurdu. Emirates'in kârı yılın ilk yarısından 77 milyon dolara kadar geriledi. -Bu ufakmış. 77 milyon bişey değil. 850 milyar diyoruz oluuum...

HSBC: Avrupa'nın en büyük bankası HSBC, 3. çeyrekte küresel finansal krizden etkilenen 4,8 milyar dolar değerinde varlık silmek zorunda kaldığını bildirdi. -Babasının malı sanki. Yok ki hemşerim öyle bi varlık zaten. Kapitalizmin gıyaya bağladan aşılan.

FANNIE MAE: ABD 11 mortgage devi Fannie Mae, üçüncü çeyrekte 29 milyar dolar zarar etti. Bu rakam geçen senenin aynı dönemle sadece 1,4 milyar dolardı. -Geyen senede zarar etmiş. Gerizekalı bunlar. Kriz olsa da olmasa da zarar ediyorlar. Mal değnekleri.

Kotlar Beyazlıyor,

Hayatlar Kararıyor

Fikir

Ahali/Ekmegin fethi

Bu durum ancak, bazı doktorların dikkatini çekmesi ve bu konuyla özel araştırma yapılmalarıyla anlaşılmış, işçiler de ancak o zaman silikozis hastalığının pençesine düşüklerini öğrenivermişler. Bu hastalığın bilinen kesin bir tedavisi yok. Hastalığa yakalananlar sürekli öksürüyorlar, nefes darlığı, çektikleri için de kısa mesafelerde bile yürürken zorlanıyorlar, merdivenleri çıkamıyorlar. Bir arkadaşlarının hasta hasta başka bir işte çalışırken kendi deneyimleriyle "ciğerleri patlayarak" öldüğü haberini alınca da artık kimse çalışmak dahi istemiyor. Şimdiki durumda bunlara, evde oturmak ve ölümleri beklemek başka bir seçenek bırakılmamış durumda. Sayıları tahminlere göre 10 bin civarında olan bu işçilerden çok azı haklarını isteme ve bunlara sebep olanlardan hesap sormaya dair eylemlilikler içinde, çünkü hala bir çoğuna ulaşılamamış durumda.

Kot taşıma işçileri sürecinde şu çok net ortadaydı: şirketler, markalar, bu işçiler için ölüm oluyordular. Çünkü daha önce bu işi Avrupa'nın çeşitli bölgelerinde yaptırıyorlardı ve oralarda çalışanların silikozis hastalığına yakalandıklarını da bal gibi biliyorlardı. Çeşitli sağlık raporları ve değişik mahkeme kararlarından sonra bu işin oralarda yasaklanmasıyla beraber, kumla yöntemle kot beyazlatma işinin ölümlere neden olduğunu bile bile bundan vazgeçemediler. Sadece işi yaptırıcıları yeri değiştirdiler, atölyelerini bizim gibi geri bıraktırmış ülkelere, işçi sağlığının hiçe sayıldığı yerlere, buraya taşıdılar. Yani çok açık bir ifadeyle, aralarında Levi's, Lee, Litte Big, Diesel, Mavi, Collezione, Adil Işık gibi marka isimlerinin olduğu pek çok yabancı ve yerli şirket, kendi ya da aracı atölyelerindeki bu insanlık dışı manzaryı, bu ölümleri bilmelerine rağmen kendi karları uğruna bunu sürdürdüler. Vicdansız bir şekilde hastalığı ve ölümleri izlediler. Biliyorlardı ve bilinçli olarak öldürdüler. Ve ölümler halen devam ediyor.

Şimdi de İmaj Olarak Vicdan'ı Satacaklar!

Kot taşıma işçiliği ülkede doksanların ortasında aktif bir şekilde ırıl ufaklı bir çok atölyede uygulanmaya başlıyor. İşçiliğin başladığı günlerden bu yana imaj için beyazlatılan kotlar işçilerin hayatlarını da karartıyor. Öyle ya da böyle, bu işte çalışan kısa veya uzun süreli tüm işçilerin Silikozis hastalığına yakalandıkları ortada. O kadar ortada ki; Mavi Jeans'ın Patronu Sait Akarlılar'ın *Hürriyet* ve benzeri gazetelerde "Artık bu tarz kotları, lazer sistemiyle üretiyoruz!" demesini tetikleyecek kadar ortada. Ama Sait Akarlılar'ın şunu da unutmaması gerek, 90'lardan

2000'lere taşeron atölyelerde taşlanan bu kotların, Mavi Jeans olduğu da işçilerin sözleriyle ortada. O kadar ortada ki bu insanlar hayatlarını karartan bu markaları asla unutmuyorlar!

Mavi Jeans'ın kot taşıma

Atölyeleri ve Silikozisi anlatıyor. Hemen akabinde bu haberle Sait A.'nın arasına "Lazer makineleri 125 Bin Euro'dan başlıyor" başlıklı haberle Sait A.'nın Lazer makinesini anlatan bir yazısıyla haberi Mavi Jeans'ı kutsallaştırarak bitiriyor.

bu atölyeler çoğu zaman tespit edilmemiş, bir anlamda gözmezden gelinmiş. Büyükçekmece ve Esenkent semtlerinde uzun süredir sabaha karşı 5 - 7 saatleri arasında çalışan bu atölyelerden bu semtlerde oturan mahalle sakinleri

çinin derdine çözüm olamıyor. İşçi sonuçta işsiz kalıyor, hemde dönüşü olmayan bir hastalığın çaresizliği ile baş başa bırakılıyor.

9 Eylül tarihinde Bakırköy adliyesinin önünde yaklaşık 60 kadar silikozis hastası kot taşıma işçisi ve aileleri, avukatlar aracılığıyla belediye, bakanlık ve işverenler hakkında ceza davası açılmasını istedi. Mavi jeans, Levi's, Collins gibi kot şirketleri hakkında da suç duyurusunda bulundular. Bu arayışlar, yakarışlar onlara hayatlarını geri getiremeyecek. Amaçları genç başka insanların hayatlarının karmasını engellemek ve halen bu işde çalışan işçilere duyurabilmek.

Düzenlediğimiz KottaslaMA panelinden...

işinde getirdiği "değişikliklerin" haberine *Hürriyet* Gazetesi'nde tam sayfa yer veren Ceyhan Kuburlu isimli bir gazeteci, haberin yanındaki fotoğrafından anlaşıldığı kadıyla genç bir arkadaş. Ana manşetinde "... bir kot 20 dolara mal oluyor" yazıyor ve devam ediyor. Reklama dönen bu haberde kullanılan fotoğrafta ise fabrikası ve işçileri görünen Sait Akarlılar'ın sevecen ve sempatik resmi var. Çıraklıktan ustalığa, oradan da patronluğa yükselen Sait A. ülkedeki benzerleri gibi hiç hak yemeden, emeğinin karşılığını alarak patron (zengin) oluvermiş. İşçisinin yanına, işçisinin sağlık koşullarını önemseyen, 1 liraya üretebileceği bir kotu sadece işçilerinin sağlığı için 2 liraya ürettiğini söyleyen bir patron olarak tanıtılıyor bizlere. Sait A. haberde "Kot tekstili bizden sorulur" dercesine bazı açıklamalar da yapmış. Kot taşımanın terminolojik olarak yanlış kullanıldığını, (Mısır'da açtığı tesislerden deneyimlediği) Türkiye işçilerinin Mısırlı işçilerden daha kaliteli ve verimli çalıştığını, maliyetlerin (işçi, kurlar...) sektörü olumsuz etkilediği vb. açıklamalarda bulunuyor. Genç gazeteci Ceyhan Kuburlu'da açıklamaların hemen yanına birer fotoğraf koyarak Sait A.'yı görselleştirmiş. Yani anlayacağınızı işini hakkıyla yapmış. Göz soldan sağa geldiğinden her halde, esas çarpışmayı haberin sol tarafına yerleştirmiş. Sait A.'nın resminin hemen soluna. "Ruhsatsız atölyeler, işçiyi tehlikeye atıyor" başlığıyla Taşeron

Evet işte budur, işte bu gazetecilik başarısı olsa gerek. *Hürriyet* gazetesi ve Mavi Jeans'ın reklam anlaşmaları da bu haberle onaylanmış gözüküyor.

Mavi Jeans'ın bünyesinde işçi olarak çalışan hiçbir işçinin yaklaşık on yılı aşan bu süreçte kot taşıma işçiliği yapmadığını, çünkü Mavi Jeans'ın bu işi taşeron atölyelere yaptırdığını bilincindeyiz. Çeşitli statülerde ki diplomalı işçilerinin kontrolünde taşeron atölyelere verilen işleri yine bu atölyelerdeki rezil şartları önemsemeden yapıyor.

Siz Türkiye'nin kot tekstil sektöründe en çaplı şirketlerinden biriyken, evrenselleşmiş markaların taşeronluğunu yaparken, yüzlerce Araştırma, Geliştirme elamanıyla işin ehli gibi çalışırken, bu işin Avrupa'da yasaklandığını da biliyorsunuz. Bildiğiniz halde bu işi yaptırıyoruz. 14 Eylül 2008 tarihli *Hürriyet* gazetesinde Sait Akarlılar yeni bir stratejiyle tüketicisinin vicdanlarına seslenircesine "Biz taşlanmış kotlarımızı lazerli sistemle üretiyoruz" derken kimlere, neyin vicdanını satıyorsunuz?

Medya çalıştı... Jandarma bastı...

Çeşitli gazetelerde çıkan bir başka haber ise; jandarma müdürlüğünün iki kaçak atölyeye baskın düzenleyerek işi durdurup, atölyeleri mühürlemesi idi. Yıllardır ülkemizde yapılan "kot taşıma işçiliği" ve artık sıkça duyduğumuz "silikozis" hastalığına rağmen

ve esnaf da haberdar. Baskında jandarmaların verdiği sayıya göre 16 çocuk işçinin çalıştığı bu kaçak atölyelerden fazlası var ve halen "taşlama" yapıyorlar. Bu çocuklar 15-18 yaşları arasındalar. Atölyeler ise gazetelerdeki resim-

Boykot; "taşlanmış kot giymiyoruz"

Türkiye'de "silikozis" hastası olanların sayısı (resmi kayıtlara göre) 150'yi geçti. Bunlardan 20'den fazlası öldü. Çoğu çalışanın genç ve çocuk olduğunu düşünürsek teşhisi konmamış daha binlerce hasta olduğunu görürüz. Geçtiğimiz yıl, Avrupa Akciğer Derneği'ne sunulan bildirideki rakamlar öylesine etkileyici oldu ki, İsveç "Türkiye'den kot almayın" kampanyası başlattı ve tepkisini boykota dönüştürdü. İstanbul'da da hemen herkes "taşlanmış kot giymenin ölüme neden olduğunu" biliyor ve bir süredir taşlanmış kot almıyor. Üstelik, bu insanların bir çoğunun arkadaşları ya da bir tanıdığı bu işte çalışmış. Yani bu durumdan

İşçilerin kendi düzenlemelerini kendilerinin yapacakları, işin ne zaman, nerede ve nasıl yapılacağına yine kendilerin karar verecekleri bir anlayışı sadece kot taşıma işinde değil tüm iş kollarındaki işçilerle birlikte örgütlemeliyiz. İşçiler bunu yaparak kendilerini "kapitalizmin dehşetli köleliğinden" büyük ölçüde kurtaracaklardır.

lerde yoğun tozdan dolayı gözle zor seçilebiliyor. Kim bilir İstanbul'un yoksul daha kaç semtinde bu ölüm atölyeleri can almaya devam ediyor ve edecek? Bildiğimiz kadıyla İkitelli, Esenyurt, Gaziosmanpaşa, Halkalı, Küçükköy, Alibeyköy, Sultancıftlığı ve Ümraniye'de bu atölyelerden var. Bunların hepsi fason firmalar yani büyük şirketlerin pis işlerini yapanlar. Bu atölyelerin tespit edilmesiyle birlikte çalışan işçi sosyal güvencesi olmasa da hastalığını en azından bu yolla kantılayabileceğini, avukatlar ise kaçak atölyelerin tespitiyle işçinin hukuksal savaşında daha olumlu sonuçlar alabileceğini düşünüyorlar. Fakat bu atölyeler kaçak çalıştırıldığı için işin bitiminde işverenler tarafından alelacele kapatılıyor. Böylece yasalarda iş-

birinci dereceden haberdarlar. İnsanlar da böyle tepkiler oluşmasına rağmen, Türkiye'de halen "taşlanmış kot" üretmeye ve ettirmeye devam edenler kendi kar hırslarıyla diğer 3 dünya ülkelerinde de bu işi taşımayı şimdiden planlıyorlar. Bu planlar "imajımız uğruna" taşalanmaya ve üretilmeye devam edecek. KottaslaMA.org adlı sitede "taşlanmış kot giymiyoruz" adıyla genel bir boykot çağrısı yapılıyor. Boykot, bu katliama ortak olmanın, katliamı gerçekleştirenleri deşifre edebilmenin etkili yöntemlerinden biridir. Taşlanmış kot giymezsek hayatımızdan hiçbir şey eksilmiyecek belki fakat bu işte çalışan işçiler kot taşılamaya devam ederlerse bir bir ölecekler.

44

Kot taslama işçileri için ne önerebiliriz?

Kropotkin'in somut önerilerinden faydalandığımızda kot taslama işçilerinin nasıl bir örgütlenme inşa edecekleri sorunsalını karşılıklı yardımlaşma ve dayanışma düşüncesiyle gönüllülüğe dayanan kooperatiflerle çözebiliriz. Bu işte çalıştığı için hastalanan ve halen çalışmak durumunda kalan bu işçilerin ve ailelerinin dayanışma kooperatiflerinde kendi ekonomilerini oluşturarak eşit ve adaletli bir paylaşımın oluşmasını sağlamaları mümkündür. Yıllarca çalıştıkları işten tek kazandıkları ölüm olan bu işçiler emeklerinin karşılığını ise bedenleriyle ödediler. Dayanışma kooperatifleriyle, kendi üretimlerinin sahipleri olarak hem hak ettikleri emeğin kazancını elde etmiş olacaklar, hemde sağlıklı bir hayatı yaşayabilecekler. İşçilerin kendi düzenlemelerini kendilerinin yapacakları, işin ne zaman, nerede ve nasıl yapılacağına yine kendilerinin karar verecekleri bir anlayışı sadece kot taslama işinde değil tüm iş kollarındaki işçilerle birlikte örgütlemeliyiz. İşçiler bunu yaparak kendilerini "kapitalizmin dehşetli koleliğinden" büyük ölçüde kurtaracaklardır.

Tarihimize bilinen işçi hareketleri ve örgütlenmeleri bugün bir anarşistlere ilham olmuştur. Hatırlarsanız 1936-1939 İspanya işyanı en yaygın olarak bilinen anarşist hareketlenmenin sahnesini oluşturdu; anarko-senkalist organizasyonlar işleyen, hiyerarşik olmayan toplumsal ve ekonomik alternatiflerin olabildiğini gösterdiler. Aynı zamanda başta Meksika olmak üzere Latin Amerika ülke-

rendeki emek mücadelelerinde her zaman anarko-senkalistler etkili oldular. (örneğin dünya sanayi işçileri) Yakın tarihte gerçekleştirilen örneklerle bakacak olursak; 90'larda, Arjantin'de iş başındaki hükümetlerin IMF'nin yalancılığıyla yoksa halkı daha da yoksullaştırması anarşistlerin de gi-

cunda bu fabrikalardan 200'ü eski patronlarına verilmeyerek, işçilerin kendi denetimlerinde olan kooperatiflere dönüştürüldü. Bu fabrikalarda ürünler ortaklaşa ve işçilerin kendi belirledikleri ilkelere yapılıyor ve bundan elde edilen geliri de eşitçe paylaşıyorlar. Kararlar, profesyonel idareciler yerine işçi

talizme anlaşıma sağlamaktı. Yani sendikalar hem üyelerinin çoğunun muhafazakar tutumu, hem de kapitalist pazarın pratik zorunluluklarına uyum sağlamak zorundaydı. Bu yüzden tarihteki bazı sendikalar anarşist hareketler bir dönem hükümetle işbirliği yapmış ve bu çizgiye kaymıştır. Malatesta bu konuda, anarşistlerin, anarşist fikirler için savaşabilecek amacıyla örgütlenmek gerektiği sonucuna varmıştır. Bu anlayış fabrikalardaki ve mahallelerdeki işçilerle birlikte her türden ezilme ve karşı mücadele edilebilir, örgütlenmek düşüncesidir.

Bugün Türkiye'de sınıf ve işçi sorunlarında çözümlerini ortaya koyan bir çok parti, grup ve sendika var. Sendikalar, kot taslama işinde çalışan işçiler için henüz bir çalışma bile başlatmamış. Partiler oy peşinde işçi kovalıyor. Öncü işçi platformları mücadelelerine adam örgütlenme peşinde. İşçilerse kaderimizdir deyip bir bir ölüyor...

Yani, etkili bir anarko sendikal mücadeleye gereksinim her geçen gün artıyor. Bizler, bunun bir adımı olarak sayılmasa da anarşist bir karşı duruşu gösterebilmek adına oluşturduğumuz kottaslama.org sitesi olarak yaptığımız eylemlerimizle kot taslama işçileriyle dayanışmamızı sürdürüyoruz. Patronlara karşı başlattıkları mücadelelerinde, mahkemelerinde, derterinde onlara yan yana duracağız. Dayanışma esastır, gerçektir, bugündür... Devrim beklemekle olmaz şimdiler, bugündür...

rişimiyle büyük bir isyana yol açtı. Aç bırakılan halk önce marketleri, alışveriş merkezlerini "kamulaştırdı". Ele geçirilen ne varsa halka dağıtıldı. Bütün kapitalist dünyanın şaşkın bakışları altında gerçekleşen bu halk hareketlerinin ardından sıra işçilere geldi. Onlar da çalıştıkları fabrikaları, atölyeleri birer birer ele geçirerek o ana dek emeklerini çalan patronları kovdu. Başta birkaç fabrikada olan bu el değiştirmeye kısa bir sürede koca bir eyalete yayıldı. 2005 yılında geline nokta da eyalette bulunan fabrikaların çoğunun kontrolü işçilerin elindeydi. Sonu-

meclislerinde herkesin eşit söz hakkının olduğu bir biçimde alınıyor. İşçi örgütlenmeleri konusunda Malatesta'ya da bakmak doğru olacaktır. O anarşistlerin sendikalara katılmasının önemli olduğunu fakat, bunun bir anlamda da tehlikeli olduğuna dair uyarılar da bulunmuştu, çünkü sendikalar, doğaları gereği bilinçlenen işçileri; muhafazakarları ve devletçi sosyalistleri de kendilerine örgütlemek durumundaydı. Bunun yanında sendikaların görevi, devrimci bir durum ortaya çıkmadıkça daha iyi çalışma koşulları ve ücret için kapı-

Sokaklar Isınıyor!

Ahali-Doğalgaza yapılan yüzde 22,50 oranındaki zam mı duyunca "Yuh" diyerek Taksim meydanına soba kurup, "Evlirim izi istemiyorsak sokakları ısıtırız" diyerek İGDAŞ faturlarını yakıt. Enflasyonu tek hanlı rakamlara indirgi mi iddia eden, doğalgaza bir gecede yüzde 22,5, son sekiz ayda yüzde seksen, elektrikli tek kalemde yüzde 10, Ekim ayında gıda fiyatlarına yüzde 13 zam yapanlara karşı Sogalsun sokaklarında cebinde faturları olanlar da ateşimi izi faturlarla harladı. Tramvay durağında "Yuh!", "Çüş!" ve

"Ohal!" yaran pankartlarla, "BOTAŞ faturası Meclis'e yolla", "Zulmün faturasını ödenmez", "Zamlara karşı isyan ateşi" sloganları attık. Basın açıklamasına "Elimizi cebimizden çekini!" diye başladık

"Görmüştük televizyon ekranlarına kitlenmiş 'Kriz Türkiye'ye uğramız?' hikayelerini dinlerken kafamıza bastıran postalları görmeyelim istiyorlar. Baştan ayağa çürümüş sistemin yaydığı pis kokularda ses çıkarmamak, patronların dayattığı acı reçetelere isyan etmemiz için halkı aklıyla terbiye etmeye çalışıyoruz. Ve cebimizde gezinip duran ellerini hissetmememiz için kriz yok tekerlemeleri okuyorlar..." "Ekonomi irayında, vatandaşın da karnı tok diye buyuruyorlar. Evet efendilerim yalanlanma, yatan millet nutuklarına, aynı gece imdeyi masallarına karnımız tok. Bizce dokunmaz dedikleri krizin faturasını bizden çıkartırlara çüş! Hayatımız alt üst eden zamlara ohal! Ek meğim izi, evim izi, toprağımızı gasp eden kapitalizme yuh diyoruz!" Zamları yapanlar ve uygulayanların halkın çaresiz olduğunu, susacaklarını ve kabulleneceklerini sananlar. Yamlıyorlar. Çaresiz değiliz, bu kıy çok sıcak olacak" **İstanbul**

Bu Yemekhanede İşgal Var!

Ankara Üniversitesi'ne bağlı fakültelerde faaliyet gösteren yemekhanelerdeki işçilere yönelik kıyım karşı direniş, öğrencilerin destek verdiği Grev ve İşgalle sürüyor.

Ahali- Ankara Üniversitesi'nde yemek hizmeti veren taşeron Tadal şirketine bağlı işçilerin 3 aylık maaşlarını alamamaları, 11 işçinin işten çıkarılması ve bazı işçilerin bezdirilmek amaçlı sürgüne yollanmaları üzerine, Üniversite'ye bağlı fakültelerin genelinde bir boykot başlatıldı. Öğrenciler tarafından düzenlenen boykot, üniversite rektörlüğünün işçilere haklarını geri alacakları yönünde verdiği sözle sona erdirdi. Verdiği sözlerin hiçbirini yerine getirmeyen rektörlük yüzünden kırılan boykottan sonra yemekhanelerde grev başlatıldı. Bu greve dayanmadığını ve "iflasını" açıklayan Tadal şirketi Ankara Üniversitesinden çekildiğini ilan etti. Şirketin "iflasından" sonra rektörlük işçilere yeniden sözler vererek grevi sonlandırmaya çalıştı. Grevi sonlandırmak adına yapılan bu girişimlerin sonucu şaşırtıcı olmadı. Rektörlük yine yalan söylüyordu ve yine verdiği hiçbir sözü tutmadı. Stratejik olarak verilen vaatlerin tek sebebi, grevin başlangıcından 2 hafta sonraya gelen taşeron şirket ihalelerine kadar işçileri oyalayıp, sorumluluklarını kendi üzerinden taşeron şirkete atmaya çalışmasından başka bir şey değildi. Taşeron şirketlerden Tam sofra yapılan ihaleyi kazandı. Rektörlük işçileri grevden vazgeçirmek için bütün işçileri yeniden işe aldıracağı sözünü verdiği halde, ihaleyi kazanan şirketle

arabuluculuk yapmayıp, örgütlenmiş işçileri taşeronun insafıyla baş başa bıraktı. Tabii ki beklenen oldu ve şirket yemekhanelere kendi kuracağı kadrolarla geleceğini duyurdu. Krizi bahane edip hem daha ucuza işi çalıştıracak hem de örgütlenmiş hali hazırdaki işçilerden kurtulmuş olacaktı. İşçi-Öğrenci dayanışmasının büyümesinden rahatsızlık duyan Rektörlük, işçilerin kampüsüne girişini kapılardaki özel güvenliklerle engelledi. Üst işverenliği kabul etmeyen ve iş güvenliği, sigorta, fazla mesai gibi konularda üzerine düşen hiçbir şeyi yapmayan Rektörlük, çözüm adresi olarak sadece yeni şirketi göstermekle yetindi. Grev sürecini daha üst bir noktaya taşıyan öğrenci ve işçiler, Ankara Üniversite si Cebeci kampüsündeki yemekhaneyi işgal etti. Bunun üzerine 2 aydan fazla süredir yemek çıkarılmayan Üniversite kampüslerinde, rektörlük işçi ve öğrencileri yemekhanelerden çıkarmak için haysiyetsizce bir yola başvurdu. Yemek bursu alan öğrenciler üzerinden duygu sömürüsü yaparak Dil ve Tarih Coğrafya Fakültesi'nde kumanya satmaya çalıştı. Bu mücadelenin başından beri direnişin içinde olan DTÇF Öğrencileri fakülte yemekhanesi içerisinden, dekanlık, özel güvenlik ve polislerle karşı karşıya gelerek kumanya satışını engellediler. Öğrencilerin iradesine boyun eğen dekanlık, güvenliklerini ve polislerini de ala-

rak yemekhaneyi terk etti. DTÇF Öğrencileri, satılmak için getirilen kumanyalara el koyarak Orta Bahçe'de bütün öğrencilere kumanyaları dağıttı. İşgal ettikleri yemekhanede üretime geçen işçiler öğrencileri daha fazla mağdur etmemek için, planladıkları üzere ilk etapta Cebeci Kampüsü'nde okuyan tüm öğrenciler için yemek çıkardılar. Kısa bir süre içerisinde bu üretimi tüm fakültelere yaymak isteyen işçiler, 25 Kasım günü yaşadıkları süreçle ilgili basın toplantısı yaparken, bu boşluğu fırsat bilen rektörlük, yemek üretilen mutfağı özel güvenlik görevlileri aracılığıyla kilitletti. Rektörlük, yemekhane işgali ile ilgili olarak yaptığı 'bu yaşananların artık bir yemekhane sorunu değil, bir güvenlik sorunu' olduğu açıklamasıyla, işçi ve öğrencileri polis yoluyla tehdit etti. Son birkaç gündür her akşam Ankara Üniversitesi si Cebeci Kampüsü'nün önüne otobüslerle çevik yağın, panzerleri ve gözüktü araçlarını dizen rektörlük, tehdidini hayata geçirmeye çalışıyor. Yemekhane işgaline katılan işçiler ve öğrenciler ise rektörlük ve polis tehdidini alırdırmadan işgal yoluyla direniş sürdürüyorlar.

A.Ü

İstanbulda Kottaşlama eylemi

Ahali-Kot taslama işçileri öldürülmeye devam ederken öfkemiz jeans patronlarına ve ölümlere taşeronluk yapan şirketlere artarak devam ediyor. 23 Kasım Pazar günü, bir kez daha bu katliamı kanlı jeansleri deşifre etmek için bu kez mavi jeansün önündeydik. Mavi sokagında başlayan yürüyüş "Kotlar Beyazlıyor, Hayatlar Karanıyor" sloganlarıyla istiklal caddesindeki mavi jeansün önünde ki polis barikatına kadar devam etti. Kapitalizmin bekçilerinin mavi jeansün önüne kurdukları barık at bizi şaşırtmadı. Basın açıklamasının ardından bir çok işçinin ölümünde sorumluluğu olan Mavi Jeans mağazasının önünden ayrıldık. **İstanbul**

Yunan cezaevlerinde açlık grevi dalgası

Yunanistan'da hapishane koşullarını ve bunlarla birlikte hapishanelerin varoluşunu protesto etmek amacıyla başlatılan açlık grevlerine katılan tutuklu ve hükümlülerin sayısı 4 bin 805'e ulaşmıştı. Yunanistan'ın birçok kentinde hapishanelerdeki eylemleri desteklemek amacıyla birçok eylem organize edildi. Atina ve Selanik'de bombalama eylemleri ve toplamda 15 bin kişinin katıldığı eylemler organize edildi. Eylemler genel olarak anarşistlerin misyafatiminde geliştiği belirtildi. Karşı kıyrdaki kapitalist yazgıya felç eden eylemler; hükümetin, mahkûmların birçok talebinin kabul etmesiyle bir süreliğine duruldu. Hükümet mart ayına kadar mahkûmların yamsının serbest bırakacağını açıkladı. Eylem komitesi hapishaneler var olduğunca mücadelelerinin sürecini açıkladı.

Mülkiyet Olanaksızdır!

Bütün kuruluşlarımızın temeli bir hesap yanlışlığına dayanıyorsa, bu yüzden değil midir ki bu kuruluşlar bu kadar yalan dolanla doludurlar? Ve bütün toplumsal yapı mülkiyetin bu kesinkes olanaksızlığı üzerine kurulduysa, yönetiminde yaşadığımız hükümetin bir hayal, şimdiki toplumun da bir ütopya olduğu gerçek değil midir?

Pierre Joseph PROUDHON

BİRİNCİ ÖNERME

Mülkiyet olanaksızdır, çünkü yoktan bir şey ister

...Öfkeyle karışık bir nefret duymaktan kendimi alamıyorum. Sonuçların keşazeliliği değil, aydın filin öyküsü olacaktı bu. Ancak hırsızlık, ihtilas ve vurgun olan ve olabileceğince akla yakın ve yasaya uygun bir kulp bulmak, mülkiyet çılgınlığının son kertesini, üstelik ıslı ıslı kafalardan bencillikteki ahlak yozlaşmasının dışarı fıskılabildiği büyüyen en üst derece si olmalıydı.

...Ama mülkiyetsiz edemiyoruz. Mülkiyet olmasaydı, bir çiftçi dünyada sahibi olmayacak olan bir tarlayı ekmek için başka biriyle hırslar, tarla da sürülmemiş durumda kalırdı. Bu bakımdan mülk sahibinin rolü hepsini soyup soğana çevirerek işçileri önce bir araya getirmeye dayanır. Ey mantık! Ey adalet! Ey ekonomistlerin yapılası ustalığı! Mülk sahibi, onlara göre, Perrin- Dandin* gibidir, iki yolcu tarafından çağırılınca bir istiridyeye için dediğini bırakmayan, istiridyeyi açan, kıştır kıştır mideye indiren ve karşısındakilere şöyle diyen adam gibidir

Saray her ikinin de bir kabuk vermiş.

Mülkiyetin kötülüğü üzerine daha konuşmak olur muydu?

1- Mülkiyeti, çalışmasının ürününden yararlanma hakkı olarak tanımlayan, 1793'ün cumhuriyetçi anayasası, korkunç yanlıştı; şunu demeliydi: **mülkiyet başkasının malından, başkasının ustalığının ve emeğinin ürününden yararlanmak ve bunu dilediği gibi kullanmak hakkındır.**

2- Ödünç vericinin görevi sayılan, başka ürünlerle değiş tokuş edilen ürünleri temsil eden onarım giderlerini aşan bir

olarak toplanmış her kira, **bir mülkiyet sözleşmesi, bir hırsızlıktır.**

Yenen bir ulusun yenik bir ulusa yüklediği vergi gerçek bir çiftlik kirasıdır. 1789 devriminin yürürlükten kaldırdığı derebeylik hakları, aşarlar, kölelerin mallarını dilediklerince kullanamayışları, angaryalar, şunlar, bunlar mülkiyet hakkının değişik biçimleri; soylular, senyörler, imtiyaz sahibi papazlar, yükümlülüklerini inceledikten sonra mirası kabul ya da geri çevirme hakkını taşıyan mirasçılar, falanca adlar altında, bu haklardan yararlananlar da, "mülk sahiplerinden" başka bir şey değildiler. **Bugün mülkiyeti savunmak, devrimi mahkûm etmek demektir**

İKİNCİ ÖNERME

Mülkiyet olanaksızdır, çünkü olduğu yerde ürettiğinden pahalıya patlar

Bundan önceki önerme yasama düzenindendi, bu önerme ise ekonomi düzenindendir. Bu önerme, temeli zora dayanan mülkiyetin, bir gelirsiz-varlık yaratmakla sonuçlandığını kanıtlamaya yarar. Ekonomistler, her verimsiz tüketime bir kötülük, insan soyuna yaraşır bir hırsızlık gözüyle baktıklarından, "ölçülü davran, çalış, ayağını yorganına göre uzat" gibisinden sözlerle mülk sahiplerini yürekendirir, onlara yararlı olmanın, aldıkları şeyi yeniden üretime vermenin gerekliliğini öğütlerler, lükse ve yan gelip yatışa karşı en korkunç beddualar okurlar. Bu ahlak dersi pek güzeldir, elbette, ne yazık ki bu dersin kamuca anlamı yoktur. Çalışan, ya da ekonomistlerin dedikleri gibi, yararlı olan mülk sahibi, bu çalışma ve yararlılık adına kan kusturur. İşletmediği ve gelirlerini cebine indirdiği mülklere göre daha az aylak değil midir? Tutumu, ne olursa olsun, ürün vermezlik ve nankörlüktür; ancak mülk sahibi olmaktan vazgeçerek har vurup harman savurmaktan ve yok etmekten vazgeçebilir. Ama bu gene mülkiyetin doğurduğu kötülüklerin en küçüğüdür. "Toplumun aylakların sırtından geçindiği" olanca güçle tasarlanır; toplumun her zaman için körleri, çolakları, kudurganları, avanakları olacaktır; toplum birkaç tembelle rahatça besleyebilir. Olanaksızlıklar işte burada karışır ve toplanır.

ÜÇÜNCÜ ÖNERME

Belli sermayeye göre, üretim mülkiyetten dolayı değil, çalışmadan dolayı olduğundan, mülkiyet olanaksızdır

Beklenmedik kazanç hakkı, gösterdiğimiz üzere aylak mülk sahibinde, kendi ölçüsüne göre mi miktarını azaltıyor? Bir işgal hakkını tanımaya göre oluyor bu. Ne var ki işgal hakkı herkes için eşit olduğundan, her insan, aynı biçimde, mülk sahibi olacak; her insan kendi üretiminin bir parçasına eşit bir geliri hak edecek. Öyleyse işçi mülkiyet hakkıyla mülk sahibine bir faiz ödemeye zorlunlusa, mülk sahibi de, aynı hakla, işçiye aynı faizi ödemeye zorlunludur ve hakları tartılırsa, aralarındaki fark sıfırdır.

Özetleyelim. Ancak çok dar, üretim yasalarına göre belirli sınırlarda hayat bulabilen beklenmedik kazanç, işgal hak-

kıyla ortadan kaldırılır oysa beklenmedik kazanç hakkı olmazsa, mülkiyet yoktur, demek oluyor ki, **mülkiyet olanaksızdır.**

DÖRDÜNCÜ ÖNERME

İnsan öldürücü olduğundan, mülkiyet olanaksızdır

Askere yazılış zamanı geliyor... Askere yazılış nedir? Aileler içinde hükümetçe beklenmedik anda yapılmış bir mülkiyet sözleşmesi bir insan ve para soygunu. Köylüler oğullarını askere salmayı dünyada sevmeyiz. Bunda hak sız olmadıklarını anlıyorum. Yirmi yaşında bir insanın kıyafet havasına uyması güçtür; oralarda baştan çıkmayınca, askerlikten sıkıştığını. Üniformaya karşı duyduğu kine bakıp askerin ahlakı üzerine yargı verin! Mutsuz ya da kötü kimse, bayrak altındaki Fransızın durumu böyledir. Bu olmamalıydı, ama olmuş. Yüz bin kişinin ağzını yoklayın, birinin bile yüzümü kara çıkarmayacağına benim kadar sizde emin olun. Sözün kısası, mülkiyet, tefecilikle işçinin ilğini kemiğini

Toplumun aylakların sırtından geçindiği" olanca güçle tasarlanır; toplumun her zaman için körleri, çolakları, kudurganları, avanakları olacaktır; toplum birkaç tembelle rahatça besleyebilir. Olanaksızlıklar işte burada karışır ve toplanır.

emmiş olduktan sonra, onu elden ayaktan keşerek yavaş yavaş öldürür; imdi, soygun ve tasarlı öldürme olmadan, mülkiyet beş para etmez; soygun ve tasarlı öldürmeyle, mülkiyet eksikliğini yitirir. **Öyleyse olanaksızdır.**

BEŞİNCİ ÖNERME

Kendisiyle toplum yıkıldığı için, mülkiyet olanaksızdır

Eşek çok yüklenmiş olunca, yere kapaklanır; insan hababam ilerler. Mülk sahibinin iyi bildiği, bu başa çıkılmaz yığılma, onun vurgunculuğundaki umudunu korur. Özgür işçi 10 yarattır, benim için diye düşünür mülk sahibi, 12 yaratacak. Gerçekten, kendi tarlasının zorla alınına boyun eğmeden önce, baba ocağına elveda demeden önce, öyküsünü anlattığımız köylü umutsuz bir çaba gösterir, gizlice yeni topraklar alır. Ayrıca üçte birini ekecek, bu yeni ürün dünyasının yarısı kendisinin olduğundan da, fazla olarak altıda bir ürün kaldırarak ve faizini ödemeyecek. Amma belalar! Çiftçinin, kendi üretimine altıda bir eklemek için, işine altıda bir değil, ama altıda iki eklemesi gerekir. Bu değerle toprak ve tarı önünde borçlu olmadığı bir çiftlik kimsesi öder. Çiftçinin yaptığını, endüstri de dener. O da sürülmüş topraklarını çoğaltır ve komşularının mallarını ellerinden alır, beriki, mallarının değerini düşürür, yapımı ve satışı tekeline almaya, rakiplerini ezmeye çalışır. Mülk ü doyurmak için, işçinin kendi gerek sınımlarının üstünde üretmesi gerekir;

Bütün kuruluşlarımızın temeli bir hesap yanlışlığına dayanıyorsa, bu yüzden değil midir ki bu kuruluşlar bu kadar yalan dolanla doludurlar? Ve bütün toplumsal yapı mülkiyetin bu kesinkes olanaksızlığı üzerine kurulduysa, yönetiminde yaşadığımız hükümetin bir hayal, şimdiki toplumun da bir ütopya olduğu gerçek değil midir?

değer üzerinden kendi malını kiraya veren her toprak, ev, eşya makine, alet, basılı para, vb. **eldecisi**, başkasının olan ya da rehin edilmiş bulunan bir malı satma ya da rehine koyma suçlusu, dolandırıcılık ve ihtilas suçludur. Bir suçla, zarar ziyan ödentsi adıyla, ama ödünç veriş karşılığı

sonra, kendi çabalarının üstünde yaratması gerekir; çünkü mülk sahibi olmuş işçilerin göçüyle... Biri hep ötekinin sonucudur. Ama kendi güçlerinin ve kendi didişlerinin üstünde yaratmak için başkasının ürünün kendisine mal etmek, sonuç olarak da üreticilerin sayısını azaltmak gerekir. Böylelikle mülk sahibi, bir kenarda durarak üretimi azaltmış olduktan sonra, çalışmanın istikrarlılığını kısıtlarak üretimi yeniden yukarı seltir.

ALTINCI ÖNERME

Mülkiyet olanaksızdır, çünkü zorbalığın anasıdır

Köktenci muhalefetin şimdiki temsilcileri iktidara geliyordu, bir reform yapacaklardı ki bu reformla bütün ulusal muhafaza seçmen olacaktı, her seçmen de seçilebilir. Mülkiyete saldırı. Toprak faizini değiştireceklerdi: Mülkiyete saldırı. Genel kazançta, temsilciler, hayvanların ve buğdayların ihracı üzerine yasalar koyacaklardı: Mülkiyete saldırı. Verginin konumunu değiştireceklerdi: Mülkiyete saldırı. Halk arasında eğitimi parasız olarak yayacaklardı: Mülkiyete karşı fesat. Çalışmayı düzenleyecekler, yani işçiye çalışma sağlayacaklar ve işçiyi kârlara ortak ettireceklerdi: Mülkiyetin dibine danı ekilmesi.

İmdi gene bu köktencilik mülkiyetin acar savunucularıdır, ne yaptıklarını ne de istediklerini bilmediklerine kökten kanıt. Mülkiyet ayrıcalığın ve zorbalığın baş nedeni olduğu için, cumhuriyetinin formülü değişmiş olmalıdır. Gizli bir topluluğun adamı: Egemenliğe kin besliyorum diyecek yerde, gayri yöyle demelidir: Mülkiyete kin besliyorum

YEDİNCİ ÖNERME

Mülkiyet olanaksızdır, çünkü aldığı tüketirken yitirir, ucun ucun bir yana atarken bozar, biriktiren mülkiyete çevirir

Mülk sahibine yararlı tüketmek nedir? Çalışmak sizin tüketmek, yeniden yaratmak sizin tüketmek demektir. Çünkü mülk sahibi, işçi gibi tükettiğini, bunu, bir kez daha ödetir, çalışmasını malının değiş-tokuşuna vermez, çünkü böyle yapsaydı mülk sahibi olmaktan vazgeçecekti. İşçi gibi tüketirken, mülk sahibi kazanır, ya da en azından hiçbir şey kaybetmez, çünkü alacağını aldırır; Mülk sahibinin tüketimi yararlı tüketim karşısında lüks adını almıştır.

Söylenişine göre insan, pek zengin olmayan bir ulusta büyük bir lüksün sürüp gidebildiğini; ne kadar çok yoksul kişi olursa ulusta o kadar çok lüksün görüleceğini anlar.

SEKİZİNCİ ÖNERME

Mülkiyet olanaksızdır, çünkü biriktirme gücü sonsuzdur ve bu güç ancak sınırsız niceliklere göre kendini gösterir

Yasalarımızın ve anayasalarımızın temeli sadece saçma bir varsayıma dayanıyorsa, hukuk fakültelerinde ne öğretilir? Temyiz mahkemesinin yargısı nedir? Millet meclislerimiz ne üzerine tartışılır? Politika nedir? Devlet adamını ne sayıyoruz? Hukuk bilimi ne demektir? Bu jurisignorance demek zorunda olduğumuz şey midir? Bütün kuruluşlarımızın temeli bir hesap yanlışlığına dayanıyorsa, bu yüzden değil midir ki bu kuruluşlar bu kadar yalan dolanla doludurlar? Ve bütün toplumsal yapı mülkiyetin bu kesinkes olanak sızlığı üzerine kurulduysa, yö-

Mülkü doyurmak için, işçinin kendi gereksinimlerinin üstünde üretmesi gerekir; sonra, kendi çabalarının üstünde yaratması gerekir; çünkü mülk sahibi olmuş işçilerin göçüyle... Biri hep ötekinin sonucudur.

netiminde yaşadığımız hükümetin bir hayal, şimdiki toplumun da bir **utopya** olduğu gerçek değil midir?

DOKUZUNCU ÖNERME

Mülkiyet, mülkiyet karşısında güçsüz olduğundan olanaksızdır

Rekabet, başka türlü söylersek ticaret özgürlüğü, kısacası değiş tokuşlardaki mülkiyet, daha uzun süre, ekonomik bakımdan, bütün uygar yasaları ve her hükümeti elinde tutan terimsel yasama yetkisinin temeli olacak. İmdi, rekabet nedir? Hakkın silahlarla kararını verdiği, kapalı alanda bir düello. Sanıktan ya da tanıktan, kim yalan söylüyor, diyordu barbar atalarımız? Dövüştürsün şunlar, diye karşılık veriyordu daha da barbar yargıç; en güçlü olan haklı olacak.

İkimizden kim komşusunun baharatını satın alacak? Konsun bunlar dükkâna, diye bağırıyor ekonomist, en kurnaz ya da en madrabaz en namuslu adam ve en iyi tüccar alacak.

ONUNCU ÖNERME

Eşitliğin inkarı olduğundan mülkiyet olanaksızdır

Bu önermenin açılması bundan öncekilerin özeti olacak.

- 1- Ekonomik hukuk ilkesi odur ki ürünler ancak ürünlerle tamamlanır, mülkiyet, ancak yararlılık üreticisi olarak yasaklanmış olduğundan ve hiçbir şey üretmediğinden, bu andan geri hüküm giymiştir;
- 2- Bir ekonomi yasaasıdır ki çalışmak, ürünle tartışılmı olmak zorundadır; bir gerçektir ki mülkiyetle, üretim değerinden daha pahalya çıkar;
- 3- Başka ekonomi yasası: Sermaye belirli olduğunda, üretim sermayenin büyüklüğüne göre değil, yalnız üretici güce göre ölçülür, mülkiyet, işe karşı saygıyı bir yana bırakarak, gelirin hep sermayeye orantılı olmasını istediğinden, bu sonuncu nedene göre eşitlik ilkesini tanımamazlık tan gelir;
- 4- ve 5- İpeğini yapan böcek gibi, işçi hep yalnız kendi için yaratır, mülkiyet, iki kat ürün istediğinden ve bunu elde edemediğinden, işçiyi soyar ve tepeler;
- 6- Doğa her insana bir mantık, bir kafa, bir istem verdi yalnız; mülkiyet, aynı kışide oy çokluğu kabul ettiğinden, ruh çokluğu da varsayar;
- 7- Yeniden yararlılık üreticisi olmayan tüketim bir yıkımdır; mülkiyet, ister tüketsin, ister tutumlu davranınsın, ister para biriktirsin, kısırlık ve ölüm nedeni, yararsızlık yaratıcısıdır;
- 8- Doğal bir hakkın her sevinci bir denklemdir; başka deyimle, bir

malda hak ister istemez bu malın eldiliğiyle yerine getirilmiştir. Böylece, özgürlük hakkı ile özgür insan yaşamı arasında terazinin tarttığı denklem vardır; baba olmak hakkıyla ana olmak hakkı arasında olduğu kadar; güvenlik hakkıyla toplumsal inanç arasında da denklem vardır. Ama beklenmedik kazanç hakkıyla bu kazancın alınışı arasında, hiçbir zaman denklem yoktur; çünkü beklenmedik kazanç toplanmış olduğuk, bir başkasına, o da bir üçüncüsüne hak verir, bu uzayıp gider, artık sonu yoktur. Mülkiyet hiçbir zaman kendi konusunda tam olmadığına göre doğaya ve mantağa da aykırı bir haktır; 9- Sözün kısası, mülkiyet kendi başına olmaz; yaratılmak için, iş görmek için, güç ya da hile olan, yabancı bir nedene ihtiyacı vardır; başka bir deyimle, mülkiyet hiçbir zaman mülkiyetle kendisiyle bile eşit olmamıştır. Mülkiyet bir inkâr, bir yalan ve bir hiçtir.

*Rabelais'in Pantagruel adlı yapıtında ortaya atılmış bir addır. İşini bilir kişiyi göstermek tedir. Bu dize, yani "saray her ikinizde de bir kabuk vermiş" dizesi, La Fontaine'in masalından alınmıştır

gökhan korkusuz

ŞİDDET ve DİRENİŞ

Bizim için her şeyi tanımlayanlar tarafından şiddet de çoktan tanımlanmıştır. Neyin gerekli, neyin lüks olduğunu belirleyip, kaç ekmekle doyacağımıza, dış görünüşümüze, iç görünüşümüze nasıl bir şekil vereceğimize, kime şehit, kime terörist diyeceğimize karar verenler tarafından belirlenmiştir bu tanım.

Birçok şekli vardır şiddetin. Fiziksel, psikolojik, doğrudan, dolaylı şiddet gibi. Pekli nasıl şekil alıyor şiddet dediğimiz olgu? Nasıl hayatın her alanında faklı şekillerle bürünerek var olmayı başarıyor ve sistematik bir hâle geliyor?

Düzen, ahlak, saygı, terbiye ve senin iyiliğin için olduğu söylenen daha bir sürü yalan tanımlar sayesinde. Kendi tanımlarını sana dayatan, senin bu tanımların çizdiği çerçevede yaşamayı zorunlu kılan ve kontrolünü tamamen eline alan otoriteler var olduğu için. Şiddet hem neden hem sonuçtur. Otoritelerin varlığı şiddeti doğurmuştur hep. Doğurmaktadır ve doğuracaktır. Ve şiddet o otoriteler tarafından kullanılan bir araçtır, itaat etmenin nedenidir. Seni bu şiddetin gölgesinde yaşamaya zorlayan her şey birer otoritedir. Ailen, öğretmenlerin gibi. Ve şiddet, o şiddeti yaratanların ezberlettiklerini reddettiğin zaman somutlaşır en net hâliyle. Seni döven polise hak verir ailen, ölmeyi ve öldürmeyi reddettiğin vakit kaybedilmiş bir insansındır toplum için ve karşına aldığı devlet her mevziye sızmıştır, yalanları sayesinde. Senin bu şiddete karşı koyuş çabaların şiddet olarak adlandırılır.

Vitrinini hayatında adını bile duymadığın yiyeceklerle süsleyip, bunları gene adını bile duymadığın yerlerde gezip eğlenenlere satan marketlerin, hayatına, senin doğrudan görmediğin bir biçimde yön veren bankaların camlarına attığın taş bir şiddet unsurudur. Senin çalışıp ürettiklerin sayesinde adını bile duymadığın şeyleri yiyip, adını bile duymadığın yerlerde tatil yapan ve seni başında çalıştığın makineden farklı görmeyen, karşısına çıkmak istediğinde senin kadar mülk sız korumasını karşına diken patronuna hesap sorman şiddet unsurudur gene. Demokrasi, cumhuriyet, sosyalizm gibi etiketlerle iradeni elinden alan devlete, polisine, askerine, devletleşmiş memuruna karşı duruşun bir şiddet unsurudur. Kolluk kuvvetleri sayesinde ayakta durabilen ve edimlerinin hepsine müdahale eden devlet, copuyla kalkaniyla, topuyla tüfeğiyle karşılık verir senin elindeki taşa. Seyrettiğin o televizyon kanalları, okuduğun gazeteler elinde tuttuğun taşla ilgilenir yalnızca. Birkaç saniyelik görüntü, birkaç saniyelik habersindir onlar için. Oysa onların şiddet dediği şiddete karşı durmaktır. Onların şiddet dediği direniştir.

Şiddet her zaman devlet tarafından, ezenler tarafından yapılır. Ezilenlerin, devrimcilerin, isyan edenlerin yaptıkları şiddet olamaz. Paris Komünü direnişti. Haymarket direnişti. İşgal evleri direnişti.

Terini, kanını öğüten makineleri parçalaman direniştir. Harcını karıp, tuğlasını taşıdığın ama içine girip oturmadığın binaları yıkmak, aslında sattıkları hiçbir şey kendilerine ait olmayan marketleri, mağazaları yıkmak direniştir. Elinde polise atmak için tuttuğun taş direniştir. Her şeyi yaratan sensin. Ellerinde, terinle, kanınla yarattın hepsini. Tıpkı senden öncekiler gibi. İşte bunun için korkuyor senden devlet ve aygıtları. İşte onun için bu kadar çok polisi, askeri, gardiyanı var. Devleti ve her şeyi yaratabilecek kadar güçlü olduğun için korkuyor senden. Çünkü onları ancak yaratanlar yıkabilir. Yıkarak direniştir. Yıkarken yaratacak sını yeniden. Şiddetten, sömürden, yalandan, tahakkümden uzak bir yaşam yaratacak sını. İnsanın insana, insanın doğaya olan tahakkümünü ve düşmanlığını bitirerek yaratacak sını. Yalnızca kendi yaşamın için yaratacak sını. Ve üzerinde durduğun yıkıntı tozu dumanıyla ortadan kalkacak, yarattığında.

Şiddetsiz ve direnişsiz bir dünya yaratacak sını.

Şiddetsiz ve direnişsiz bir dünya yaratacağız.

izlenim

Ahali / Yort Savul

Köln Sokaklarında

2 gün

Faşist ProKöln Örgütü'nün, Eylül ayında Almanya'nın Köln Kentinde Yapmayı planladığı Anti-İslamlaştırma Kongresi'nin engellenmesine dair haberleri hatırlıyor-sunuz! Faşistlere Köln Sokaklarını dar edenlerden bir anarşist, bize o iki günün anlattı. aradan uzun süre geçmiş olmasına karşın, önemli bulduğumuz bu olayın detaylarını a yer vermek istedik...

Pro Köln, Pro München (Münih), Pro Hamburg veya başka adlar ile ırkçılar, faşistler Almanya'da her yerde görmek mümkün. Pro Köln ve diğer Avrupalı faşistlere karşı yürürken amaç kesinlikle İslamcılara veya burada yaşayan faşist göçmenlere destek çıkmak amaç değildi. Zaten bunu da aşağıda sunacağım ve ana PANKART olan yazıda da görmek mümkün.

Fight the Game: Irkçılığa, İslamcılığa, Milliyetçiliğe ve Kapitalizme karşı mücadele. (En önde taşınan Pankart)

19.09.2008 - Cuma

Saat 16 (Türkiye saati ile 17) de Köln şehrine girdiğimizde her tarafta yoğun polis birliğini görmek mümkündür. Almanya'nın çeşitli yerlerinden getirilen Polislerin sayısının 20 bin olduğu tahmin ediliyor.

Diğer arkadaşlarımız ile buluşmak üzere toplanacağımız yere hareket ettik ve kısa bir konuşmadan sonra yerlerimizden ayrılarak saat: 19.00 da Köln Tren Garı ve büyük Dom katedralinin olduğu yerde buluşmak üzere tekrar yola koyulduk. Berlin den gelen arkadaşlarımızı saatlerce Tren içinde tutmaları. 19.00 da planladığımız yürüyüşün bir saat ertelenmesine neden oldu.

2500 kişilik bir grupla yürüyüşe başlandı. En ön sırayı BLACK BLOCK oluşturdu. Yürüyüş başladığında polis kordonu kontrol altına almaya çalıştıysa da bunda pekte başarılı olamadı. Yürüyüş HEUMARKT meydanında son bulacaktı. Çünkü HEUMARKT ta Pro Köln ırkçılarının ve diğer Avrupalı faşistlerin eylem alanı idi. Yürüyüş ilerlerken caddede üzerinde bulunan bir porno satışı yapan mağazanın camıları aşağı indirildi. Duvarlarına siyah boyalar atıldı. Az ilerde Yabancılar Polisi vardı ki bu da eylem alanımız içinde idi. Çünkü her yıl çeşitli ülkelerden gelen mültecilere ırkçı saldırıda bulunup onları geri gönderen Yabancılar polisine karşı duyarsız kalamazdık. Binaya havai fişekler atıldı. Bu arada camlarına, duvarlarına yine siyah boyalar fışkıldı. Bu arada bizle "No Border, No Nation - Stop Deportation!" ve "Alerta, Alerta, Antifascista" sloganları ile Yabancılar Polisinin ırkçı tavırları protesto edildi. Sloganlarımız ile Köln de her geçtiğimiz yerde ilgi odağı oluyorduk. Yüzlerce siyah giyinmiş ve suratları kapalı Otonom, Anarşist, Antifaşistler; - faşistler, polisler ve Alman devleti için huzursuzluk ve bizde bunu istiyorduk. Yani onların huzurlarını bozmak... Heumarkt meydanına gelmeden (bu arada saat 22.00 gösteriyordu) polis tekrar önümüzü kesti. Kamyonumuzdan bize yönelik bilgi akmaya başladı. "Polis, arabamızı sesli bir biçimde bilgi vermemizi istemiyor. Müzik yapmamızı sadece 22.00 kadar sınırlı tutuyor ve ilerlememize engel oluyor (bu arada yürüyüşçülerden protesto sesleri yükseliyor). Müziği keselim mi? (Yürüyüşçülerden HAYIR sesleri). O zaman devam", Polis kararı bir biçimde dağılmanızı söylüyor. Karar veriyoruz, "Dağılalım çünkü bunun birde yarını var." Ama dağılırken dikkatli olmak gerek. Onun için tek tek değil gruplar halinde meydanı yavaşça terk ediyoruz.

20.09.2008 - Cumartesi

Saat sabahın 05.00'i yavaş yavaş kalkıyoruz. Hazırlıklar var. Kaldığımız yerden hemen çıkmak istiyoruz. Ama Polisin yaklaşık 06.00 da hareketliliğini görüyoruz. Bizleri kontrol etmek istiyorlar Eylem alanına yaklaşıırken tüm Köln'ün polislerle tutulduğunu farkına varıyoruz. Tekrar kimlik kontrolü yapılıyor. Hemen hemen her yer İnsanlarca tutulmuş ve her yerde Antifaşistleri görmek mümkün. Kısa bir mola

Fight the Game: Irkçılığa, İslamcılığa, Milliyetçiliğe ve Kapitalizme karşı mücadele

ve kahvelerimizi yapıyoruz.

Hareket alanımız geniş, o yüzden akıllı ve bilinçli hareket etmeliyiz. Diğer şehirde ki arkadaşlarla konuşuyoruz. Bilgi geliyor, "faşistler bir Otelde" diye. Hemen otele baskın düzenleniyor. Resepsiyonda ki kadın korkulu gözler ile içeri giren onlara insanca bakıyor. Otele arama yapılıyor ama faşistlerin izine rastlanmıyor.

Kısa süre önce faşistlerin Otelde ayrıldığı haberi geliyor. Bu arada sivil plakalı bir araba takip ediyor, bizi. Araba bir kaç darbe yiyor ve yanımızdan hızlıca uzaklaşıyor. Faşistleri taşıyan vapurun tüm pencereleri aşağıya indiriliyor. Ve Vapurun kaptanı Pro Köln ve yandaşlarını taşıyamayacağını bildiriyor. Akıllarıncı Köln çevresinde Rein nehrinde tur atacaklar ve gösteri yapacaklardı. Hevesleri kursaklarında kalıyor.

Burada Köln de ki tüm köprülerin, hava limanının antifaşistlerce tutulduğu haberini alıyoruz. Yani faşistler tam anlamı ile sınıyor. Çıkış yolları yok. Polis faşistleri köprü altlarında saklıyor. Rein nehrinin öbür tarafına geçiyoruz. Deutzer köprüsün önünde sayıları yüzlerce olan Antifaşistleri görüyoruz. Ve yerimizi burada alıyoruz. Burası büyük ihtimalle faşistlerin geçecekleri güzergâh.

Ama köprünün her iki ucu da polislerle tutulmuş durumda. Tazyikli su atmak için özel arabalar getirilmiş. Bizlerde metro çıkışlarını engelliyoruz. Çünkü buradan gelebilecek polislerle karşı koymak zor olabilir. Önlem alıyoruz. Bu arada Heumarkt meydanının yakınlarında dumanların yükseldiğini görüyoruz (Köprünün diğer tarafı Birçok alanda Polis ile çatışma var

Barikatlar oluşturuluyor. Ateşler yükseliyor. Köln-Bonn Hava limanında bir grup faşist esir kalıyor. Polis faşistleri çıkaramıyor. Bu arada bir grup siyah giyinimli faşistler yine dayak yiyor. Polis bir türlü Deutzer Köprüsünü açmıyor. Biz karşı tarafa geçmek istiyoruz. Ve polisten bize sesleniş, "Pro Köln konferansı yasaklanmıştır. Birazdan köprü açılacak." Bekliyoruz. Daha yarım saat geçmeden polisin tekrar sesleniş, "Dikkat Dikkat. Polis konuşu-

yoruz. Saat 17.00 gibi. Yaklaşık 1 saat otobüsün içinde bekletildikten sonra, üç polis arabası önde üç araba arkada olmak üzere, sirenlerle Emniyet Müdürlüğüne götürülüyor. Kimlik kontrolü, üst araması v.s. sonra hazırlanan hayvan kafesini andıran bölme alınıyor. Tam 13 Kafes var. Devamlı sloganlar yükseliyor "Alerta Alerta, Antifascista" Bir arkadaş telefon konuşma hakkını kullanıyor. Ve Avukat arkadaşlarla konuşma içinde olan grupla telefon da konuşuyor. Bir şeyler yolunda değil. Duruma bize anlatıyor, "Hâkim karar vermiş tutuklular serbest kalsın ama Polis serbest bırakmamak için diyor" deyince ayaklanıyoruz. Hücreden hücreye bu bilgi taşıyoruz. Sloganlar yine yükseliyor saat sabahın 03.00 de tekrar telefon görüşmesi yapılıyor. Kimsinin polise bilgi vermemesi ve hiç bir tutanağı imzalamaması konusunda birçok tutuklu arkadaş duyarlı davranıyor. Hiç bir açıklama yapmıyor ve hiç bir şeyi imzalamıyoruz.

Polis yavaş temposunu sabah saat: 06.00 hız veriyor. Onlarcamızı serbest. Arkadaşlar kapıda bizi beklediklerini fark ediyoruz. Buna rağmen Polis otobüsü bizi Brühl tren garına kadar getiriyor. Bizi indiriyorlar. Hemen arkadaşlara haber veriyoruz. Gelip alıyorlar. Sıcak selamlaşma, kahve, çay, yemek, su, sigara. Her şey var. Bilgi alışverişi oluyor. Almanya'nın Bavyera eyaletinden gelen polisler çok ağır dayak yiyorlar. Polisler geri çekilirken başka bir Antifaşist grup bir daha saldırıyor. Taşlar, şişeler ve sopalar... Bu arada diğer ülkelerden gelen arkadaşlarımız ırkçılara ve polisleri iyi sürprizlerde bulunuyorlar.

Sonuç olarak

Faşistler istediklerini elde edemediler. Pro Köln binlerce yandaşını beklerken on kişiyi yan yana getirmekte zorlandı. Faşistler için utanç verici bir gündü. Pro Köln başkanı iki hafta sonra kongrenin tekrar yapılacağını duyursa da, bu pek inandırıcı bir açıklama olarak görmedik çünkü ne zaman olursa olsun yine hüsrancıları aynı olacak. Faşistlerin şu an ki durumu ŞOK indelere. Bir kadın üyesi utanmadan Televizyon kameralarının önünde ağlayarak (Alman bayrağına sarılarak ve hıçkırarak hıçkırarak) basını bu işten sorumlu tuttu. Faşistlere saldırı çok yerde yapıldı. Yani Köln şehrinde bir faşist arayışı vardı ki nerede görülürse orada saldırılacaktı ve öyle de oldu.

Bu kampanyada en önemli etken ünlü isimlerin (Köln şehrinde yaşayan, sanatçı, yazar, artist, yönetmen, futbolcu v.s.) faşist kongreye karşı çıkmaları idi. Aylar öncesinden zaten bir tartışma platformu yaratılmış ve belli düzeylerde gruplar konuşuyordu. Diğer ülkelerden gelen arkadaşlarımız zaten durumu bildiriyorduk (Fransızca, İtalyanca, İspanyolca, İngilizce v.s.) Alman medyası halen bu haberle meşgul. Çünkü Polisin tutumu bir skandal olarak verildi. Küçük yaşta ki çocukların gözaltında tutulmasından, insanların saatlerce sorgusuz sualsiz tutuklanmalarına kimse bir anlam veremiyor. Polislerle çatışma: Farklılık sergilendi. Otonom ve Anarşistler Polise saldırdı ve şiddeti yüksek olduğu zamanlar çoktu.

ve bizlerle adeta dalga geçmişlerdi. Polislerle itişmeler başlıyor. Arkadaşlarımıza haber veriyoruz. "Polisin çemberi içindeyiz. Avukatlar hemen devreye girsin" İğrenç bir biçimde yüzlerce polis ve polis araçları ile yollar tutulmuş. Çıkma şansımız yok. 200 kişi "Polise taş, şişe ve saldırıdan bulunmaktan" tutuklanıyor. Burada gözden kaybolabilirsiniz ve polis seni kenara çekip şiddetli bir biçimde dövebilir. Dikkatli olmak lazım. Tek tek alıyoruz. Kimlik kontrolü ve üstümüz tek tek aranıyor. Otobüslere bindirili-

Ölüme Tanıklık

Bakış

Ahali/çingeneler fala inanmaz

←sf.1

video kameralarla kayıt altına alındılar. Yaşadıkları alanlarda satırda, döner bıçağıyla defalarca saldırıya uğradılar. **Haraç** vermeye zorlandılar, **ölümle tehdit** edildiler. Trans bireylere yönelik bu tür saldırıların uzun bir evveliyatı var. Jiletlenerek, yüzüne kezzap atılarak 'cezalandırılan', ya da başka biçimlerde yaralananların sayısı bir hayli fazla. Sözlü ve fiili cinsel saldırılar onlar için en bayağı 'hayat gerçekleri'nden biri. Bu durum, ifadesini "Bize hayat yok bu yaşamda!" cümlesinde buluyor neredeyse. Gamze, 1997 yılında evinde 16 bıçak darbisi ile öldürüldü, Nilüfer, 1998 yılında evinde tecavüz edilerek, Seher, 2000 yılında arabasında, Aydan, 2003 yılında evinde sırtından bıçaklanarak, Serpil, 2004 yılında evinde öldürüldü ve cesedi

Dilek Ince Toprağa verildikten sonra. Yükselde...

çöpe atıldı. Sitem, 2005 yılında evinde cemaşır ipi ile boğularak, Cibali, 2005 yılında evinde tecavüz edilerek, Neşe, 2006 yılında yolda öldürüldü. Dilek ve arkadaşları, ta **Eryaman** günlerinden ve daha da evvelinden bu zamana yaşadıklarını, karşılaştıklarını anlatmaya çalıştılar. Hayat nasıl bütün ihtimallere ve imkânlarla açılrsa, trans bireylerin varoluşuna ve bu varoluşun diline de açık olmalıydı. Onlara karşı hep yapıldığı gibi çoğunluk adına ve çoğunluğun eşcinselliği yok etmeyi öneren ahlakı adına değil, kendileri adına konuşuldu. Hayatın peşine takılan söz, kopkoyu bir gecede kessildi. **Ankara, Etlik'te**. Ertesi gün banu yazan bir gazete olmadı, bir sonraki gün de. Haber hazırıldı üstelik. Peki, kulağının üzerine yatmaya devam eden medya yazmayınca ve göstermeyince bu cinayet sanki işlenmedi mi? Bazılarımız için 'yaşama hakkı'nın bulunmaması, bunları söyleyecek söz hakkının bulunmaması, bu topluma ruhsatı açılan gedikle ilgilidir. O gedik, asıl kimliklerini sadece birbirlerine açık eden sırdaş katillerin, gündüzün kör edici güneşinde berbat edip, gecenin kuyusunda yeniden yalnız bir kadının, ergenin, travestinin ensesinde bitip çoğabilmeleriyle daha da büyüyor. Travestinin ve transseksüelin sahipliği nedir ki, biz, kocaman bir hiç olmaya hayır dememiş, şaplağı yedikçe sessiz sessiz yutkunmayı öğrenmiş, bazen inen çaplak olup sus payı almış ama hep **sımsız, imtiyazsız ve kaynaşmış** kalabilmiş bir kitleyiz. Budur bizim de lanetimiz. Tüm duyuları yerinden eden acıklıktaki bu şiddet, bu herkesi ama asıl kendimizi hor görme, bu kör küfür bizim. Dört nala gidiyoruz cehennemin dibine. **Öğrenmek, önkoşul olarak bilmemeyi gerektirir**. Unutulmamalı seks parayla değiş tokuş etmek suç değil. Yani fuhuş suç değil bu memlekette. Aslanlar gibi geneleve gidebilir, iştinüz ucuz yolu biçimde görüp oradan uzaklaşabilirsiniz. Bedeninizi satmanız ya da birini satın almanız suç değil. Pazarlığını etmeniz suç değil. Zaten gördünüz ya da istediğiniz bir akşam rahatlıkla görülebilirsiniz. Hoşdere ve Bağlar caddelerinde, Etlik'te tahliye edilmiş eski sanayi alanında translar yol kenarını adimladılar, arabaları tutarlardı. Bu caddelerin ziyaretçileri **arabalı erkeklerdir**. Otomobil özgürlüktür. Yolda dolaşmak da özgürlüktür. Translar, bu caddelerde kendilerini arzulayan erkeklerin gelmesini ve pazarlık etmeyi beklerken 'yolda dolaşma hakkı'na dayandıklarını aklılarında tutarlardı.

Kibar söylenişleriyle, tahliye musluklarını açıp rahatlamalarında erkeklerle yardımcı olmak, kaba söylenişleriyle fuhuş suç değil.

Kendisini, neyse ki, kaybeden olarak görmeyen edipli halkım penceresinin, dolmuşun, otobüsün, taksinin camı ardından izler onları. Sadece **izlemek** için bakar ama. Bu olan biten kendisi için yalnızca bir **seyirlik** olmanın çıkmamalıdır. Çıkarsa fena şeyler olabilir. Herkesin kaybedenler olarak gördüğü bir kalabalıklı transları. Kaybetmek bulaşıcıdır diye düşünüldüğünden Onlar'dan uzak durulur. Bir erkek, 'asla olmaması gereken' kişiyle, hem de onlarcaıyla karşılaşır bu caddelerde.

Bu caddede, bu saatte tek başına yürümek için az biraz erkek olmak gerekir bir de. Travesti, hele ki bir transseksüel, bir keğen asla olmaması gereken kişidir. Polis hemen her zaman yakınlarında bir yerlerde. Onlarla ilgilenen, onları yalnız bırakmayan birimin adı '**Balyoz**'. Her defasında 'çevrenin şikâyeti üzerine' geldiğini söylüyor. Onları biraz tutuyor, kimliklerini tekrar ve tekrar kontrol ediyor. Mazot durumuna bağlı olarak onları ahlak bürosunda ya da semt karakolunda misafir ediyor. Kabahatler Kanunu'na göre '**halkın ar ve hayâ duygularını zedelemek**' suçu nedeniyle 125 Ytl'lik cezaı kesiyor. Biz trans bireylerle Kızılay'ın tam ortasında, Konur sokakta bir mekânda oturup bunları konuşurken de gelip sokuluyor 'Balyoz'. Yapacakları bir iki iş var hep hep topu. Kimliklere bakıyor, etrafı süzüyor, meselesini tamamlıyor. Dilek'in arkadaşlarıyla konuşuyoruz bir akşam. Trans bireyler üzerindeki mücadelenin görünür olması için neler üzerinde çalıştıklarını anlatıyorlar. El yordamıyla geldikleri yeri, tarif ediyorlar. Söz kaybettikleri arkadaşlarına geliyor arada. Cinayetlerin nedenleri üzerine konuşurken çok kişisel bir yerlere varmıyoruz. Travesti ve transseksüel cinayetlerinde kişisel nedenler zaten çok açıklayıcı degiller. Neredeyse tümünde failler gizli kalıyor. Rastlantısal ve bu tehditlerle karşılaşmış, hayatında en az bir kez öldürülme tehlikesiyle burun buruna gelmiş transların oranına bakıldığında durum daha açık hale geliyor. Bu cinayetler, onların cinsel nitelikleri ile ilgili ve bu cinayetler onların cinsel niteliklerine karşı geliştirilen derin bir töresel refleksden besleniyor.

Şimdi bir **Dilek**'in sözü eksik. **Gecenin kuyusundaki söz, onlar istemediğçe değişmeyecek, biz alışacağız**.

DTCF TOPLUMSAL CİNSİYET KARŞITI PLATFORM'un Cinayet sonrası diğer saldırılar sonrası DTCF'de dağıttığı bildirir.

Ben Rosa Pazos

11 Temmuz 2008'de ispanyada öldürüldüm

Sebebi: Transseksüel olmam

Katili: **Heteroseksist düzen**.

Ben Dilek Ince

10 Kasım 2008 de Ankara Keçiören de pompalı tüfekte öldürüldüm. Sebebi: Örgütlü mücadele veren bir travesti olmam.

Katili: **Heteroseksist düzen**

Ben Nilan

15 Mayıs 2007 de suçlusu olmadığım bir meseleden mahkûm edildim

Sebebi: Bir transseksüel olarak devlet çetelerine karşı örgütlü mücadele vermem.

Hüküm veren: **Heteroseksist düzen**

Ben Evren Güvensoy

17 Kasım 2008 de Kızılay'ın göbeğinde saldırıya uğradım. Sebebi: Örgütlü bir eşcinsel olmam.

Saldırgan: **Heteroseksist düzen**.

EŞCİNSEL VE TRANSEKSÜELLERE YÖNELİK SALDIRILAR POLİTİKİR SALDIRGANLARI BİLİYORUZ!

Sistemin yaratmış olduğu 'iyi çocuklar' tanımına uymayan bizler var olan bu sistemin bir parçası olmama konusunda kararlıyız. Bu Fakkütede, Bu üniversitede, Bu toplumda sadece heteroseksüeller yaşamıyor. Bizler hiçbir yerde güven içinde değiliz ama her yerdeyiz. Örgütlü bir mücadelenin gerekliliğini inanıyoruz ve bu mücadele den ne olursa olsun vazgeçmeyeceğiz.

EŞCİNSEL VE TRANSEKSÜEL KANLARIYLA KİRLEN-MİŞ AHLAKINIZ BATSIN!!!

DTCF TOPLUMSAL CİNSİYET KARŞITI PLATFORM.

abdülkadir çiçek

Savaşa karşı Şakşak

Yaşadığımız coğrafyada bir 'savaş' varsa, bertaraf olmasın, taraflar açısından beklenmedik bir durumdur. Savaş yürüten taraflar olanakları ölçüsünde 'insan kaynakları' olarak ele aldıkları bireleri, yanlarına bekletir. İktidarların sızı bu durumlardan birine beklemesi sevgimizin köpe başında elinde çiçeklerle sizi beklemesi gibi bir şey değildir. Barış halıyoğun bir süreçtir. Sizi taraf, ajan, asker, mîlis kılmağ için medya, ideoloji, bilim ve yönetim aygıtlarıyla yürütülen sonsuz bir saldırdır. İktidarlar bizimle barışmaz. Silah çekmeden önce 'bir konuşmak' isteyen kabadayının ta kendisidir. Sizi yönelen açık ve yakın tehditleri kanıt göstererek kendini meşru kılar. Girdiğimiz krizlerden, yaşadığı tıkanmalardan sonra savaşıarak kendini yenilemeyi umar. Kapitalizm kendini 'sürekli savaş' esasına göre kurguladığından, savaşlar kapitalizmin in bilizle yaptığı sürekli savaşın nirengi noktasıdır. Yani örneğin sızı yönetenler 'bir avuç çapulcuyla' 20 yıl boyunca savaşıyorsa, elimizde bir silaha bir cephe, olmadı bir bayrakla bir meydana olmanız umulur. Sizi büyülen köpekçilik ve şakşakçılık. Kim in avucuya öldüldü bu, 20 yıldır bitmeyen çapulcular? Taktikçiler ve şakşakçılar böyle sorular sormazlar. İktidarlar açısından bu soru bağamsızlıktır. Savaş sürer.

Elimizde bu durumu daha iyi anlatabileceğimiz iki örnek var. Biri Bülent Ersoy popstar programında, program esnasında ölüm değil çömüm istiyor, dedi. Alıştı. Hem en sonunda duran sıradan faşistlerin rüyalarının prenesi, Ebru Gündeş ise 'Şehitler ölmez vatan bölünmez' dedi. Alıştı. İkisi içinde şakşakçılarıdan alışırlar... Böyle bir olayı isimim olan çocukları üzerinden ahlâk kesmesini ele alarak da açıklayamazsınız. Ebru Gündeş'i bir kenara itelim. Bimlece tüysüz çocuğu, çulsuz evlerinden alıp öldüren pagallardan, enfedilerden farkı yok. Bu savaşın üzerine oynadığı yoksulluğun mesulü onlar. Yaptığı sıradan faşizm. Yemezler! Bülent Ersoy'a bakmak gerek. Bugüne değin sanat musik işi icra etmek, kılolarla mücevherle gezmek, taçlı koltuklarda yellenmek ve genç erkeklerle evlenip boşanmak dışında hiçbir aktivitesine şahit olmadığımız melekelerin Dvısı Bülent Ersoy, programda söylediklerinden ötürü alışılır içinde 318. maddeden yaralanıyor. Dvı'nın yaşamı, esasında olabildiğince trajik. Onu alıştıran bu topluma cinselliğini kabul ettirmeye çalışmasının yol açtığı bir travmatik bir kişiselliği ve kişisel tarihi var: 12 Eylül'den sonra (darbecilerin deyimiyle) 'kadın kılığında' sahneye çıkan diğer şakşakçılar gibi yasaklandı. Özal döneminin liberal dalgalanışından nasiplenip ününü palazladı. Ondan sonrası ise bu travmanın şahit olduğumuz bölüme. Askere giden 'anaristler' nasıl resim çektiyorsa, çektiklerini yakıyorlarsa Ersoy'da kişisel tarihinin o bölümünü gözlerden kaçırdı. O bölüm unutulmuş istedi. Unutulması için bir kadın'ın yapabileceği her şeyi de yaptı. Mücevherleri, yelpazesi, balyajlı saçları, eski kocaları, sevgilileri, montofon görüşleri ve bütün olarak kadınlığı... Sonunda Ersoy, bu sosyal yapı içinde, bütün cinsel normlarla çelişen ve edindiği yeni kimliğini en ucunda konumlanmış bir rol edindi. Erkek kimliğini unutturmak iş kadınlığını gözümüze soktu. Burjuva demokrasilerde hiçbir sorun yaratmayacak, hatta yarattığı yeni Pazar açısından desteklenebilecek, bu kişisel tarih, uzun bir tartışmanın sonunda ikiyüzlülikle itham edilebilecek bu toplumda kişisel bir acıya dönüşecekti. Dönüşümün cinsel değil ama sosyal ve politik tutarsızlığının yol açtığı onulmaz bir acı... Onun gibi cinsel tercihi ortaya koyanlar sokaklarda katledilirken, aç içinde kadınlarmayı, Onu alıştıran ikiyüzlü gözlerle iy bir izlenemeyi, ağır bir travmayı değil, istediği herhangisi biryle el ele tutuşmayı, birlikte yaşamayı ister miydi? Bunun cevabını bilmiyoruz. Bu cevap bu yazının konusu değil. Çünkü O'un yaşamı artık onun elinde değil. İradesini kayıtsız şartsız teslim ettiği için cinselliğini savunamadı hiç. Ebru Gündeş aynı programda yarışmacılardan birini fazla 'kırttı', efermine tavırlarıyla gençlere kötü örnek olduğu için paylaştı, yanında oturan Ersoy'un onurunu paralıyordu aslında. Ersoy Allahına kadar kırtıp nihayet kırılmış biri değil miydi? Neden susup oturdu? Neden şimdi kalkıp ölüm değil çözüm talep ediyor? Bu talep edindiği yeni anaç rolün bir parçası diyer mi? Şahiplenici ve güçlü bir dürtüsellikle motive olmuş anı davranması 'Evladım vatana feda olsun' demek vatani yüceltirken, 'Evladım ölmesin çözümler sorun', demek anneyi yüceltir. Evladını vatana feda eden her annenin, içten içe çözüm talep ettiği önyargısından beslenir. Doğrudur. O anneler arasında söylemek istediklerini söyleyemeyen kadınlardır. Ama artık evlat yoktur. Yerine 'vatan' konur. İstedikimiz çözüm ise eğer, bu tutum önünde sonunda politik bir tutumdur ve çözümün altını çizmediğin müddetçe var olusunuzun diğer vecheleriyle birlikte bütün olarak ele alınmalıdır. Otoriteler sizi dava etse bile dün olduğunuzdan daha fazla kadın olursunuz çünkü önünüzde bir anı/kadın vardır. Bu Ersoy'u da en fazla şakşakçı bir 'kadın' yapar. Ötesi yok.

Diğer örnek bir köpe yazarı: Rasim Ozan Kütahyalı. Bir süre önce kögesinde askerlik yapmayacağıı söyledi. Ona göre bu savaş kırı bir savası ve evlatlarına değer vermediği için meşru değildi. Bu durum düzeltilene kadar bu devlete itaat etmeyeceğini ve askere gitmeyeceğini açıkladı Kütahyalı. Gazetesi taraf, Görevini iyi yapmadığı için genelkurmayaya ayar verirken ve konversiyel genç sivililer yarattığı eylemlerle yaparken geliyordu bu açıklama. Kütahyalı, antimilitarist ya da vicdani retçi olmadığının da vurgulama ihtiyacı hissetmişti. Alışılır Rasim'te: Ördü'nün görevi daha fazla öldürmek. PKK'nın görevi silah bırakmak. Vicdani retçiler terörist. Anti-militaristler de manyak. Hadi bunlar bildiğini martavalları. Peki ya bu savaşı meşru kılarak olan nedir? Akında ordu'nun görev alanının zımnında dışında bir başka seçeneği mi var bayım? Nedir o? 15 yıldır cehennem azabına karşı camı dipinde tepeden tırnağa militarist olmanız bir 'vatan' da doğru bildiğini eğip buğmeden söyleyen Retçilere ayıp etmeden de, ağzınızdaki o çok ıslanmış baklavya tükürebilirsiniz. Bir tükürelim. Gerillalar evle dönsün, ordu politik alanı sermayeye terk etsin, sızı alalım söyle kılıcı kucağına, sonra düşük yoğunluklu konvansiyonel çatışmalar bitmişken artık büyük hesaplara geçelim. Daha çok petrol var, çok iktidar, çok şakşak...

Bunlar da taraf: Ersoy ve Kütahyalı, kendi şakşaklarını şakşaklıyanlar. Çok verip az alan omurgasızlar.

Bütün ruhunu ve elbette iki elini, şakşaklamak, bir silâhın tetiğini okşamak için değil, diğerinin elini tutmak için şakşaklıyanlar da yayıyor etrafınızdaki. Bertaraf dahi değil onlar. Kendi bildikleri gibi bir dünyayı var etmek, sızı öldürme bu dünyayı yok etmek için, kimseye hiçbir şey veremeye ayatlı, vicdanları var. Reddederek güzelleştiriyorlar bütün yeryüzünü.

BİR ANTI-PSİKİYATRİ DENEYİMİ

RÖPORTAJ: ÜSTÜN ÖNGEL

Detay

Ahali/Arıza keçiler

Öncelikle kurmuş olduğumuz Psikolojik Yardım Derneği'nin yaklaşımından biraz söz eder misiniz?

İki ana eksen var bu organizasyonun: 1) Psikolojik Yardım alanında ciddi boyutta bilgi eksikliği olduğu tespitinden hareketle, bu boşluğu doldurmak. Bunun da iki alt boyutu var: a) Halk psikolojik yardımın ne menem bir şey olduğunu bilmiyor. b) Uzman grupları, bilhassa "klinik psikoloji" alanında çalışanlar, psikolojik yardımın yaygınlaşması için herhangi bir gayret içinde değiller. Dolayısıyla, hem halka hem uzman gruplarına psikolojik yardımın esaslarını, kavramlardan/modellerden pratiğe uzanan yolda, anlatmak gerekiyor. 2) Doğrudan psikolojik yardım sunmak. a) Çok kısa geçmişi olmasına karşın 20 civarında aileye evde destek sunulmuş durumda. "Aileye/çocuğa evde destek projesi" bu doğrudan yardım uygulamasının önemli ilk örneklerinden birisi. Finans desteği bulabildiğimiz takdirde, yüzlerce aileye ulaşmayı hedefliyoruz. b) Gerekli finansmanı sağladığımız anda, Soteria Projesi'ni hayata geçireceğiz.

David Cooper ve R.D. Laing'in Villa 21 ve Kingsley Hall, Basaglia'nın Demokratik Psikiyatri hareketi ve Mosher'in Soteria Bern'i anti psikiyatrinin pratik alanındaki temel uygulamalarıdır. Psikolojik yardım derneğinin böyle bir yaklaşımı var mı?

Soteria Bern, Mosher'in doğrudan içinde yer aldığı uygulama değil, dolayısıyla "Mosher'in Soteria Bern'i" diyemeyiz. www.ustunongel.com sitesinde benim çevirdiğim Mosher'in 1999 tarihli makalesine bakarsanız ayrıntıları bulabilirsiniz. Soteria 2004'te vefat etti ama Soteria uygulaması farklı biçimlerde de olsa çeşitli ülkelerde devam ediyor. Soteria Bern de bunlardan birisi. Benim amaçladığım, Mosher'in 1970'lerin başında San Francisco'da gerçekleştirdiği özgün uygulamayı hayata geçirmek. En doğru ve etkili uygulama o çünkü. Önceki soruya cevabımda da söyledim, finansmanını sağlayabildiğimiz an Soteria Evi'ni kuracağız.

Daha önceki bir yazınızda Loren Mosher'ın psikiyatrinin Schindler'i olarak tanımlanmışsınız. Mosher'ın Soteria projesi gibi uygulamaların Türkiye'de ve dünyada yer bulamamasının nedeni ne olabilir sizce?

Çok basit. Soteria'nın başarısı, tüm psikiyatrik uygulamanın yerli yerli olmasına anlamına gelir. O yüzden Amerika'da yaşamasına izin verilmemiştir. Psikiyatrik uygulamanın yok olması demek, ilaç sektörünün en büyük kar sağladığı

alandan da mahrum olması anlamına gelecektir. Seyirci kalacaklarını hiç kimse beklemesin.

Cooper 1967'de antipsikiyatri kavramını kapitalist sisteme karşı bir mücadele alanı olarak ortaya attı. Ve delilik politik muhaliflikler gibi cümleler sarf etti. Laing ve Basaglia'nın yaklaşımları da

bir soteria uygulaması, Soteria BERN

bu yöndeydi. İtalya'daki deneyimler ve etkilerinin hala sürüyor olması bunu doğrulayan bir veri olarak algılıyoruz. Sizin bu konudaki fikirleriniz nelerdir? İtalyancam olmadığımı için birinci elden takip edebilmiş değilim ama ikinci el kaynaklardan takip edebildiğim kadarıyla, Basaglia'nın yeri Cooper ve Laing'den farklı ve daha önemli. Cooper ve Laing'den çok daha somut adımları olduğunu düşünüyorum Basaglia'nın. İtalya 1978'de tımarhaneleri kapattı. İtiraz edenler, bu kadar insan sokaklarda mı yaşayacak, toplumsal düzen ne hale gelecek diyenler, yirmi yıl sonra gördüler ki, hiçbir şey olmadı. Makalenin künyesi şu an elimin altında değil ama uygulamanın 20 yıl sonrasına bakan bir araştırmada, korkulan hiçbir şeyin olmadığı bulunmuş durumda. Diğer bir deyişle, tüm tımarhaneleri kapatsanız, ek sıklığını hissedecek değilsiniz. Basaglia'nın arkasını getiremediği (erken öldü maalesef, 1978'de Meclis'te psikiyatri reformu kabul edildi ve peşinden tımarhaneler kapatıldı, arkasından 1980'de Basaglia terketti dünyayı, 56 yaşındaydı), tımarhanelere düşmüş insanlara alternatif hizmetlerin oluşturulmasıydı. Ama zaten bugün biliyoruz ki, hiçbir müdahalede bulunulmaması bile, psikiyatrik müdahaleden daha iyi. "Şizofreni" teşhisi konmuş kişilerle yapılmış 15 yıllık takip çalışması gösteriyor ki, ilaç kullanmayanlar ve başka bir yardım almayanlar, ilaç kullanan ve tımarhaneye kapatılan kişilere göre 15 yılın sonunda çok daha iyi durumdadır. İlaç alanlarda "şizofrenik" belirtilerin hala devam

etmesi %70 civarında iken, ilaç almayanlarda bu oran %25'lere düşüyor. Şunu demeye çalışıyorum: Basaglia'nın tımarhanelerin kapatılması girişimi, alternatif yardım uygulamaları sunulmasa bile, çok doğrudur. Şimdi de doğru olan bu...

Anti psikiyatri hareketinde ilaçlar kimyasal deli gömlükleri olarak nitelendiriliyor. İlaçların yıkıcı etkilerine yönelik araştırmalar var. Sizin de ilaçlara, özellikle HADE ("Hiperaktivite ve Dikkat Eksikliği") tedavisinde kullanılan Ritalin'e yönelik değerlendirmelerinizin olduğunu biliyoruz. Psikiyatrist ve psikologların bu verileri, tabiri caizse "kulak arkası" etmelerinin nedeni ne olabilir sizce?

Kurum olarak psikiyatrinin ve uzman olarak psikiyatristin varoluşu ilaca bağlı. İlaç elinden alın, psikiyatri(st) diye bir şey kalmaz geriye. Konu sadece Ritalin konusu değil. Konu şu ilaç ya da bu ilaç da değil. Konu, insanın olumsuz yaşam tecrübeleri sonucu yaşadığı birtakım sorunları, sıkıntıları, biyo-medikal düzlemde değerlendirme yanlışlığı. Hadi bu vahim hatayı psikiyatristler yapıyor (neticede, az önce de dedim, varoluşu buna bağlı; biyo-medikal düzlemde hareket edecek ki, ilaç verebilecek, ilaç verebilecek ki, "tıp uzmanı" olduğu görülecek, "tıp uzmanı" olduğunu gösterecek ki, para kazanabilecek...), psikologlar ne yapıyor peki? Psikologlar da, birçok insani durumu (psikiyatrinin "hastalık" olarak damgaladığı durumları), biyo-medikal modele göre tanımlamayı kabul ediyor ve bu sayısız insani durumu psikiyatrinin eline teslim ediyor. Şu an üniversitelerdeki psikoloji lisans eğitimlerine yakından bakın, göreceksiniz ki biyo-medikal modele hiçbir itirazları yoktur.

Bilakis öğrencilerin kafasını bu safsatalarla dolduruyorlar. Sizin de öğrencisi olduğunuz Hacettepe Üniversitesi Psikoloji Bölümü'nde, örneğin adına "Hiperaktivite ve Dikkat Eksikliği" (HADE) denen şeyle ilgili tamamen psikiyatrik safsatalar öğretiliyor ve bu yetmezmiş gibi, Üstün Öngel'in adı da zikredilerek, "sakin bu tür şeylere özenmeyin" diye uyarılarda bulunuluyor. Özetle söyleyeyim: Psikoloji eğitimi son yirmi yılda

fena halde gerilemiştir.

Daha önce vicdani retçi Halil Savda ve Mehmet Bal'a verilen anti sosyal kişilik bozukluğu tanısına bir değerlendirme yazısı yayımlanmıştı. Politik ve vicdani tercihlerin kolaylıkla tanımlanıp damgalanıyor olmasını psikiyatrinin mevcut sistemle olan ilişkisi yönünde değerlendirir, psikiyatri ve psikolojinin mevcut sistemin devamlılığını sağlama gibi bir rolü olduğunu vurgulamıştık. Sizce de psikolojinin böyle bir rolü var mıdır? Olmaz mı, elbette var. Doğrudan böyle bir rol verilmiş olsa bile, "psikolog" dediğiniz kişi, aldığı eğitimin "kokmaz bulamaz" içeriğinin de bir sonucu olarak, bu rolü kuşanıyor. Ancak kısmen de olsa tersi yönde gelişmeler de yok değil. Son Psikoloji Kongresi'ne çağrılan yabancı konuk Behnke'nin yarattığı fırtına buna bir örnek olarak gösterilebilir. Birileri geç de olsa uyanıyor sanki. Ancak, bunlar yeterli değil. Psikoloji camiasına hakim olan grup "klinik psikoloji" grubudur ve o gruptan da ne köy olur kasaba. Yeri gelmişken, işkence konusu üzerinden insan hakları ihlalleri tartışması ve bu uygulamaların içinde psikolojinin yeri tartışması hakkında da iki satır yazayım. Böyle çoğunluğun nispeten daha kolay itiraz edeceği işkence vb. konular üzerinden ortak eylem geliştirmek ve psikoloji disipliniyi deyim yerindeyse hizaya getirmeye çalışmak yetmez. Bu duyarlılığı küçümseyen değilim, bilakis çok önemsiyorum. Ancak, bu duyarlılık girişimleri, psikolojinin özüne yönelik daha esaslı girişimlere kapı açacak sa bir anlam taşır. Aksi takdirde, dönemsel kendini aklama girişimlerinden öteye geçmez ve hatta daha tehlikelidir. Zira, "temizlendik" duygusu, alanın aynı hataları tekrar ve başka formlarda yaşamasına zemin hazırlar.

Son zamanlarda bazı psikologlar hasta sözcüğü yerine birlikte çalıştığım kişi ibaresini kullanıyor. Dildeki bu değişim önemli bir gelişmedir kuşkusuz. Pratikte de bu değişimin etkileri var mı?

Buna çok kısa cevap vereyim: Hayır! Neden dersiniz, yukarıda da değindim aslında. Psikoloji disiplini psikiyatrinin biyo-medikal modeline kendini kaptırmış durumda. O nedenle "hasta" demiş ya da dememiş, bir önemi yok

*Loren R. Mosher: Soteria Projesi ve Psikiyatri Hastanesine Kapatmaya Karşı Diğer Alternatifler
Kişisel ve Profesyonel Bir Tarihsel Tecrüme
Çeviren: Üstün Öngel

Obama Anarşistler için Ne İfade Ediyor

Kendi neslimde daha önce hiç bu kadar politik destek taşması görmemiştim. Bu iyi bir şey olsa gerek, değil mi? Bunu zaman gösterecek. Önemli bir soru ve şimdi kendime sormamız gereken şey, Barack Obama'nın seçilmesinin anarşistlere, müttefiklerimize ve potansiyel müttefiklerimize neyi ifade ettiğidir.

Obama'nın iktidara yükselmesinin en açık yönlerinden biri elbette ki onun ırkıdır. Amerikan toplumunda çift ırklı bir "siyah adam" olarak Obama politik bir ayrıcalıktır. Obama'nın "siyahı" olmasının siyasetinin geleneksel olarak ezilmiş olan siyahı toplulukları nasıl etkileyeceği konusunda her hangi bir kanıt olmadığına işaret ederken, hem beyazlar hem de renkli insanların gördüğü gibi ırkının fark edilir önemini ABD'li ırk ilişkilerinde gerçek ve elle tutulur bir etkisi olacağını düşünüyorum. Bu olumlu bir değişim olabildi, fakat bu olumsuzlukla sonuçlandı. Seçim süreci bu ülkede var olan ırk salisyonu su yüzüne çıkardı ve bunun şimdi

Obama'nın dilindeki bakla erken çıktı!

Power E N] ile eşdeğer olmuştur. Bu şüphesiz ki, beyaz patronları olan Plak kayıt şirketlerinin hepsini memnun edecek bir şeydi.

Amerikan beyaz üstünlüğü kapitalist partiarkal Devlete entegre olmuş olan o siyahların Obama sevgisine karşın, siyahların çoğunluğu marjinalleşmeye devam ediyor, hapishanelerdeki kileri saymazsak ekonomik ve eğitimsel gettolarda tutuluyor ve beyaz kardeşlerinden daha kötü sağlık koşullarında yaşıyorlar. Bugünkü coşku ruh haletine rağmen, tüm anarşistler için açıkça görülmelidir ki, siyah topluluklar çok fazla potansiyel müttefik olarak durmaya devam ediyor. Anarşistlerin politik ve iş hayatı eliti tanrıların vaat ettiği gizemli değişimleri değil tabanda yaratılan değişim inançlarını tekrarlamalıdır. Sadece bir kaç on yıl önce, Kara Panterler gibi gruplar Devlet için gerçek bir tehdit oluşturmıştı ve bizler anarşistler olarak değişimin etkili unsurları olan topluma dayanan devrimci örgütlenme kavramını tekrarlamalıyız. Ben kişisel olarak siyah politikacıları değil Kara Panterleri görmek istiyorum. Daha genç nesiller için olduğu gibi, kolej yaşındaki, çoğunlukla Obama'yı destekleyen ve onu ünlüler hiyerarşisinde neredeyse tanımlanmış olan beyaz çocuklar Obama'nın başkanlığına nasıl tepki vereceklerini sadece zaman gösterecek. Değişim hakkındaki tüm retorik karşın, Obama'nın politik kariyerinde olduğu gibi statükoyu desteklemeye devam edeceği kesindir. Obama geniş gençlik temelli desteğine bile hitap etmekte başarısız olmaktadır, bu eski-Barackistaların radikalleşeceği olası mıdır? Hayır, asla değildir. Çoğu yavaşça hissizleşerek, kayıtsızlığa gömülerek seçilmiş liderlerini desteklemeye devam edeceklerdir. Aynı şekilde, gene de bu eski destekçilerin küçük bir yüzdesinin sadece parti politikalarıyla hayal kırıklığına uğraması kaçınılmaz değildir, aynı zamanda anti-kapitalist, anti-otoriter hareketin potansiyel müttefikleri haline gelecek radikalleşmeleri de kaçınılmazdır.

Bugün hepimiz derin bir nefes almamız. Faşistim si McCain/Palin gibi adaylar iktidara gelmedi ve bu iyi bir şeydir. Şimdi, bizler hem komşularımız hem de dünya toplumlarımızın karşı karşıya kaldığı vahim problemlere çözüm bulmak için savaşılmaya başlayabiliriz. Kapitalizmin son yaşadığı kriz küresel kapitalizmin mantıksal ve kaçınılmaz egemenliğini önceden temin etmiş olanlara karşı şüphe tohumları serpmiştir. Bizler sokağa doktrinlerini empoze etmek isteyen bu iki kısırcı partiye bankalarına, bankalarına, hala dirençleri baskı altına alan ve hapseden devlet güçlerine ve ekolojik yıkıma neden olan unsurlara karşı direkt eylemler gerçekleştirmek aynı zamanda da, çabalarımızın odağını şüphe tohumlarını sulama yönlendirmeliyiz. Bizler geçen sekiz yıllık momentumu geliştirmeli ve insanların oftesinin kötünün iyisini seçmeleriyle gönül rahatlığına dönüşüne sine müsaade etmemeliyiz. Bu nedenle çok savaşın ve domuzlarla konuşmayın.

Çeviri: karumut
Kaynak: Infoshop.org

Kara Panterler... 1968 olimpiyatları

değişeceğini farz etmemizi gösteren herhangi bir neden yok. Bizler önde gelen siyah politikacıların yük selişinden öfke duyan Neo-Nazi ırkçıların girişimlerini de gördük ve [Bu girişimlerin arkasından, bir siyahı'nın başkan olması gibi. E N] başka bir girişim ortaya çıkmalıydı ve başarılı oldu. Şimdi ırk ilişkilerinin yakın tarihte benzeri ya yaşamadığı kadar düşük bir noktaya ulaşması muhtemeldir.

Şimdi soru anarşistlerin "demokratik sürece" hissedilir derecede dahil olan siyah topluluklardaki potansiyel müttefiklere nasıl ulaşacaklarındadır. Obama şüphesiz ülke çapındaki siyahların büyük oranından destek aldı. Obama'nın en sesli ve görünür destekçileri olan orta ve üst sınıf siyahlar, şimdi Kapitalist Devlete yönelik, daha fazla inanca sahiptir. Geleneksel olarak parti politikalarına muhalif duruşa sahip olan siyah rap artistleri Obama yanlısı marşlar yazıyorlar. Her nasılsa "Hadı Obama" [Go Obama E N] modern günümüzde "İktidara Savaş" [Fight The

tamer şatır OKUL YAZISI

Bir bina hayal edin: üç ya da dört, belki beş katlı bir bina... Bu binanın pencereleri demir parmaklıklarla süslü olsun. Ardından, bu binanın çevresini bir ya da iki yerinde devasa demir kapıları olan üç metre yüksekliğinde bir duvarla çevreleyin. Bahçeye de bir bayrak direği ve bayrak eklemeyi sakın unutmayın.

Hayır, bu bina bir hapishane değil. Aksine, bu bir okul! Ve daha tüyü dahi bitmemiş on binlerce çocuk; her sabah sıcağı yataklarından deliye dönmüş bir çalar saat tarafından çıkarılıyorlar, her biri milka inekleri gibi giydirilip cüsselerinin yarısı hacimdeki sırt çantalarını yüklenerek adı üstünde çile dolu okul yoluna düşüyorlar.

Geçtiğimiz Eylül'de de, yine her Eylül'de olan şey oldu ve okullar açıldı. Yeni on binler mezun olmuştu ama yeni on binler yasa tarafından okula bağlamak zorunda bırakıldı.

Atleler yeni önlük, barbi'li-sindi'li çanta, defter-kitap almak zorunda olduğu için akşam yemeğinde piring yerine bulgur yemek zorunda kaldı. Yine de, bütün meşakhatlerine rağmen 2008-2009 "zorunlu" eğitim-öğretim sezonu bıldırdı.

Okul nedir? Türk Dil Kurumu'na göre okul; okuyup yazmadan başlayarak en yüksek düzeyde bilim ve sanat bilgisi vermeye kadar çeşitli derecede toplu olarak öğretimin yapıldığı yer'im. Aslı nedir bilmiyorum, ama bunca yıldır bu sektörde eğitilen, yani tımar edilen, hıyaza sokulan biri olarak tanımdakine benzer tek bir okul ne gördüm ne de duydum. Kurum belki de var olanı değil de olması gerekeni tanımlıyordu bizlere...

Aslında bizlerin tanıdığı ve hatta yaşadığı okul düzeninin büyük sigortasıdır. Sigortalar elektrik devrelerindeki kısa devreleri, hataları ve de sorunları engellemek için çalışırlar.

Okul dediğim sigortanın da gizli ama güvende hissettiren amaçları vardır:

1. Delileri tımarhanelere, suçluları hapishanelere, yaşlıları huzurevlerine kapatan düzen; çocukları okullara kapatır, ki sadece baba değil, ana da bir işe girip çalışsın ve o da üretim ilişkilerine katılsın. Zira üretmeyen bir bireyin yeri hapishane, tımarhane ya da huzurevidir.
2. Zamanında "Milliyetçilik alçakların son kalesidir!" demiştik. Alçakların kendilerini meşru kıla aracı olan düzen, yine okulda çocuklara "Ta Vıyana Kapılarına Kadar Dayandık!" "Ne Mutlu Türk'üm Diyene!" gibi şoven sloganları hıfz ettirir ki o çocukların büyükları yeni terleyp de yaşları yirmiyeye geldiğinde onları yaban ellerde, Yemen'lerde, Kırım'larda, Kore'lerde mermi çekirdeklerinin önüne atar sürer gibi sürebilsin.
3. Düzen için önemli başka bir şey vardır, ki o da düzenin bekasıdır. Düzen, ilelebet payidar kalabilmek için şimdiki elemanlarını (mimarlar, mühendisler, öğretmenler, askerler, marangozlar, kimyagerler, patronlar, demirciler, camcılar, sıvacılar...) gelecekte de kullanmak üzere şimdiden yaratmak zorundadır. Bu ise, elbette okul sayesinde olacaktır. Düzen her vелеde zaten bir rol biçmiştir. Geriye tek bir şey kalmıştır, o da her şursuz yetiştirmeyi rollerine kusursuzca hazırlayıp müs takbel figüranları yetiştirmektir.

Belki de benim kıt aklımın kesmediği daha nice amaca hizmet ediyordur okul. Bunu bilemem. Ama bu konu hakkında bildiğim tek bir şey varsa; o da bu üç gizli ama güvende hissettiren amacın yeterince alçaklık koktuğu ve -eğer gelecekte baba olursam- beni, çocuğumu ya da çocuklarımı okula göndermemeye açıkça ittiğidir.

Çocuklar, yani geleceğin yetiştiricileri ve torunlarımızın ebeveynleri... Onlar; elbette bir çiçeğin nasıl açtığını, insan vücudunun işleyişini, ilk yardım, fizik ve kimya kurallarını, dört işlemi -eğer isterlerse beşinci ve altıncı işlemleri-, mevsimlerin nasıl oluştuğunu, ay ve güneş tutulmalarını ve gelgiti, çölleri ve okyanusları, eskiden olup bitenleri, çağ açan kapayan olayları ve kişileri, başka dilleri ve kültürleri öğrenmelidirler. Ama bunun yolu bu değildir! Çocuklarımızı düzenin okullarına göndererek değil! Çocuklarımızı onların piyonları, figüranları, hizmetkarları yaparak değil! Bilimsel ve akademik yollarla, etnik sıkıntılar taşımadan hayata hazırlanmalıdır.

Ey ahali, yükselen yeni nesil sizlerin eseri olacaktır, ama düzene hizmet eden öğretmenlerin değil!

yeryüzü bir bütündür bölünemez

Ahali

Kasım 2008 yıl:1 - sayı:7 aylık haber fikir yorum gazete 2,5 YTL

Her sayıda yapmaya çalıştığımız vicdani retçi röportajlarına Ahmet Karayay ile devam ediyoruz.

"Benim amacım askeriye'nin içine girip diyeti neyse hemen orada ödemekti..."

Röportaj

Ahali/Yort Savul

Ahali: Vicdani ret mücadelesini biraz daha toplumsallaştırma üzerinden düşünelim, ona göre bir zihin çalıştıralım. Toplumsallaşma üzerinden neler söyleyebilirsin? İnsan hakları derneği vicdani red komisyonunda arkadaşlarla vicdani reddin toplumsallaştırılması konusunda konuştuk. Bu görüşmelerde vicdani reddin genel tanımını sunan broşürler, bildiriler, stikirlar yapılmasının gerekliliğini gördük. Bu tarz bilgilendirme dokümanlarıyla özellikle genç nüfusun yoğun olduğu yerlerde bunların dağıtılmasının gerektiği ortaya çıktı. Benim özellikle uğraştığım nokta bu durumun mümkün olduğunca yaygınlaşması ve çok olmaması. Benim durumunda olan birçok insan var. Asker kaçağı durumuna giren, sivil ölüm yaşayan ve aslında sivil ölmüş birçok insan. Asıl mesele bu insanlara ulaşmak. Nerdeler ne yaparlar bu insanları bu toplumsal zemini yakalayıp vicdani redde kanallize edip ortak eylem alanları yaratmak. Tek tek karışılana çıkmakla bu meseleyi ciddi bir sorun haline getiremiyorsun. Benim açıklamayı yapmadan önce gerek demekle, gerekse savaş karşıtlarıyla kurmaya çalıştığım bağlantı da amacım yirmi, otuz olabilsen yüz kişiyi bir araya getirip böyle toplu bir açıklama yapmak. Ama olmadı. Ahmet olarak vicdani reddini açıklayınca fazla bir kamuya bilgilendirilmesi yaratılmadı. Bunun yansımaları basın tepkisinde de gördüm. Yüksel caddesinde yaptığım basın açıklamasına bir tek Takvim gazetesinde karşılaştım orda da açıklamayı negatif bir değer de vermişti. İsrail de bir kadının yaptığı vicdani red haberi baş sayfa çıkarken benim yaptığım açıklamam, bazı gazetelerde röportaj yapmam rağmen, haber olarak çıkmadı. Düşün bu kadar haber değeri zayıf demek ki!

Ahali: Peki bu insan kaynağını kullanıyor, mesela vicdani retçi çıkıyor diyor ki "ben bireysel anlamda zihnimi bedenimi iktidara ya da herhangi bir erke kullanırmayacağım". Şimdi buna karşı bir uyarıda da bulunuyorsun insanlara. Bu tavır yaygınlaştırmak için neler yapılmalıdır? Bir vicdani retçi aslında yaygınlaştırmak adına elinden geleni zaten yapmış oluyor. Bunu basın yoluyla yaparak özellikle zaten fazlasıyla yapmış oluyor. Biliyorsunuz basın yoluyla yapınca cezamız yüzde elli artıyor. Bunu fazlasıyla göze almış oluyor bireysel açıdan. Buradaki sıkıntı vicdani retçi çıkıp bu yolda bu kurumların hizmetinde olmayacağını dile getiriyor. İşte basın burada devreye giriyor. Basın bu konuya destek vermezse bireysel eylemlerle bir yere varacağımızı düşünmüyoruz. Anca AB'nin ittirilmesi en azından bir yumaşma olur diye düşünüyorum. Bizim basınımız, toplumu bu kadar dıysız olduğu sürece bu hiçbir yere varamayız. O yüzden de ben toplu bir eylemde söz ediyorum sürekli. Ama sadece toplu bir eylem de değil.

O İstanbul'daki öğrenci arkadaşların yaptığı gibi. Belli bir alanda üçer beşer kişilik gruplar halinde polisi de koşturmak suretiyle, anca böyle bir haber değeri oluşturablecek eylem yapılsa haber bültenlerinde de çıkarsa... Reklamın kötüsünü olmayacağına da inanıyorum. Her eve girsin de ne derlerse desinler. İster vatan haini desinler ister asker kaçağı... Sorun değil yeter ki bizim haberimiz her eve girsin ve insanlar merak etsin vicdani reddi. Zorunlu askerlik zorunlu mu sorusu sorulsun. Ben bu konunun üstünde çok hassasiyetle duruyorum. Askerlik yapana zorunlu, ben gidip de o üniformayı giysem bana zorunlu ama ben yapmıyorum kardeşim dersem bana nasıl zorunlu. İşte bunu aslında genç insanların beyinlerine fısıldayabilmek sonrasında yol alabiliriz. İş basında bittiyor basın bu işi topluma yayarsa toplumdaki bir hareket doğar bence. Çünkü bu konudan mağdur olan çok fazla insan var. Kendini mahalle, aile, toplum baskısından ötürü askere gitmek zorunda hisseden

gibi haber değeri gayet yüksek...

Yükselde yaptığım açıklamanın ardından polis beni gözaltına aldı ama benim derdim polisle değil ki. Benim derdim askerle. Askerlik şubesinde yapacağım açıklamaya basının ve polisin gelmesini istemedim. Onlarla uğraşmak istemedim.

Ahali: Ama söylediklerini yaparsan gene durum aynı olacak. Polis ve basın gelecek? Evet ama benim amacım askeriye'nin içine girip diyeti neyse hemen orada ödemekti. Ben zaten orada da dedim. Ya benim asker olmayacağımı kabul edin. Tamam, kardeşim sen asker olma git deyin bana bir kâğıt verin ya da cezası neyse, ömür boyu hapis hapis, ödeyeyim bu iş bittir artık. Ne olacaksa olsun

Ahali: Sen orda bu işin bitebileceğini düşünüyormuydun ya? Düşünmüyordum ve bu işin orda bitemeyeceğini orda gördüm.

insan var. Bu ulusal basında çok fazla çıkarsa, biz sadece evlere girmiş olmayacağız. Kışlalara da girmiş olacağız. Yani oradaki vicdanlara da dokunacağız... Mesela 7 aylık askerlik vicdani reddini açıklama eylemini orda dile getiren insanlar da var. İsmi tam hatırlamıyorum ama... (Mehmet Bal, İsmail Saygı...) Ama bence ulusal düzeyde bir yere gelmek. Mesela AKP'yi aklamıyoruz haklıyoruz diyen halkı öğrenciler bütün haber bültenlerinde haber olurlar.

Ahali: Senin askerlik şubesine gidip reddini orda açıklamak istemen böyle bir görünürüğü sağlamak için miydi? Değil. Benim askerlik şubesine gitmem, askerlik yapmıyacağımı onlara da söylemekti. Ne yapacaklarsa orda yaparlar diye.

Ahali: Basını çağırдың mı oraya giderken. Hayır. Orda sadece polis kamerası vardı.

Ahali: Neden haber vermedin basına askerlik şubesinde açıklaman için. Bu ilk defa olan bir tavr ve senin de yukarıda belirttiğin

Ahali: Askerlik şubesinden çıktığın da oradaki durum bilgilendirilmesi basın aracılığıyla yapılabilir miydi? Basına çağırıp yapmamıza rağmen birçok basın kuruluşundan kamera gördüm. Onlar mikrofon da uzattılar açıklama yap diye fakat ben bir daha basın açıklaması yapmadım polis tarafından yine tutuklanacaktım. Tekrar aynı şey olacaktı. Çankaya polis karakolunun ardından savcılık... Dolayısıyla benim asıl sorunum askerlik kurumuyla karşı karşıya gelemeyecektim. Bir de askerlik şubesinde kuyruğa girmiş insanlara bu durumu göstererek bir provokasyon havası da estirmeye çalıştılar. Basın da bunu kullanmak istemiş olabilir. Ben de onlara cuma günü yaptığımız basın açıklamasına gelmeleri gerektiğini, orda gereken açıklamamı yaptığımı söyledim.

Ahali: Mesela mevzu şöyle genişletilebilir. Bu sorunu demokratikleşme sorunu olarak ele aldığımızda vicdani reddi bir hak olarak tanıyan ülkelerde şöyle bir adım görüyoruz. Bu süreçte 4 Kasım (AB İlerleme Raporu) süreci ne getirir onu bilemiyoruz da bir profesyonel orduya girme süreci başlıyor. Yani bu prof. orduya girişle birlikte, mesela bugün özgürlükler ülkesi diye tanımlanan amerikan prof. ordusuyla yaptıkları ortadadır. Yani demokrasileriyle tanınan ülkelerin yaptıkları ortadadır. Bu profesyonelleşen ordu mantığına baktığımızda savaş stratejileri bu noktada değişiyor. Bugün Irak ve Afganistan işgalleri demokratik ülkelerin profesyonel ordularının getirdikleri katliamlardır. Bunu nasıl tanımlıyorsun. Yani demokratikleşme adı altında olan reallikleri.

Şimdi şu var: Amerika'nın da ne kadar demokrat olduğu tartışılır. Bizim Türkiye'nin ağabeyi kimdir? Amerika'dır. Kimi örnek alır. Amerika'yı Amerika ne derse o yönde gider. Genelde buyruğundan fazla çıkmaz. Amerikanın demokrasisi ne kadar doğru o da tartışılır. Çünkü Amerika ile TC arasında da çok benzerlikler var. TC'de ordu siyasetin ne kadar içindeyse ABD'de de ordu o kadar siyasetin içinde. Yani Amerika'yı da yöneten daha çok ordu. TC'de de bu böyle. AB'de böyle bir şey yok. AB'nin demokrasisini örnek veriyorum... İngiltere ya da Almanya demokrasisi...

Ahali: Ama bunlar NATO güçleri... DİÖ zirveleri G8 toplantıları. Bu süreçler iç içe. Birini diğerinden ayırarak yorumlamıyoruz.

Ben şahsen total-antimilitaristim. Ben sadece ordulardan ve orduların silahlarından bahsetmiyorum. Ben silahlı örgütlerin de çetelerin de karşımdayım. Silah problemleri ortadan kaldıran bir nesne değil. Silah problem oluşturan bir nesnedir. Silahın olduğu yerde savaş oluyor. Ben komple silahlı olan her şeyin karşımdayım aslında. Silahla çözülmüş bir problem göremiyorum. Mesela ABD'nin Irak'a girmesi. Güya nükleer silah tehdidi yüzünden girdi. Asıl nükleer sende var. Asıl sensin deposu. Sen kendine giro zaman. Benim sıkıntım burada, benim seslenişim bütün dünyadaki yönetici konumundaki insanlara. Gelin silahsızlanalım. Bu silahlar bir gün kullanılacak bundan 60 yıl önce kullanılan silahlar o kadar güçlüydü. Yani şu andaki silahların gücünün ne olduğu belli değil. Yani onlar mutlaka biliyordur da. Ama atılan silahlar bu dünyaya sonuçta zarar verecek. Düşüğü yerdaki coğrafyaya canlılara... Zarar verecek. Belki atılan bir bomba bir fayı tetikleyip bir deprem yaratacak. Yani bu para bu kadar mı tatlı? Bu kapitalizm bu kadar mı insanların içine işlemiş ki bunu düşünemiyor bu adam. O da ölecek yani.

Ahali: Sen bu soruya nasıl cevap veriyorsun. Kapitalistler düşünemiyor mu? Bilmiyor mu bunları? Biliyorlar. Bu o kadar kirlenmiş pis bir çağ ki. İçine girdimi kamyor içinden gibi bir görüntü var. Orda olan insan da bu kirlenmişlikten çıkamıyor.

Ahali: Bu hesabı her gün yapıyor olamazlar mı? Mutlaka yapıyorlardır. Fakat evlenip çocukları olmuş insanlar var. Çocukları olan insanlar bu durumu neden düşünmüyorlar. Bugün bir yaşımda olan çocuk, elli sene sonra elli yaşında olacak. Ve bu çocuk bu gidişatta önem almazsak daha da kötüye gidecek. İşte 18 yıl sonlarından başlayan sanayileşme hareketleriyle, tıkanmış trafik, yok edilecek ozan tabakası, savaş sanayisine harcananlar, fabrika gazları... bugün geldiğimiz nokta maalesef ortada. Bunu görmek ve göstermek lazım. Savaş sanayisinden öncelikli birçok şey var. Bize füzeler lazım değil. Azıcık insan olmak bunları görmeğe yetecek tir.